

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

στους εξεγερμένους δρόμους

Πώς να περιγράψεις την εικόνα του θανάτου, της αιμένης πίσσας, των βουρνωμένων ματιών, των συνελεύσεων, των χαμόγελων...

Πώς να περιγράψεις τη μυρωδιά του φόβου, των δαυρυγόνων, της αδρεναλίνης, της οργής...

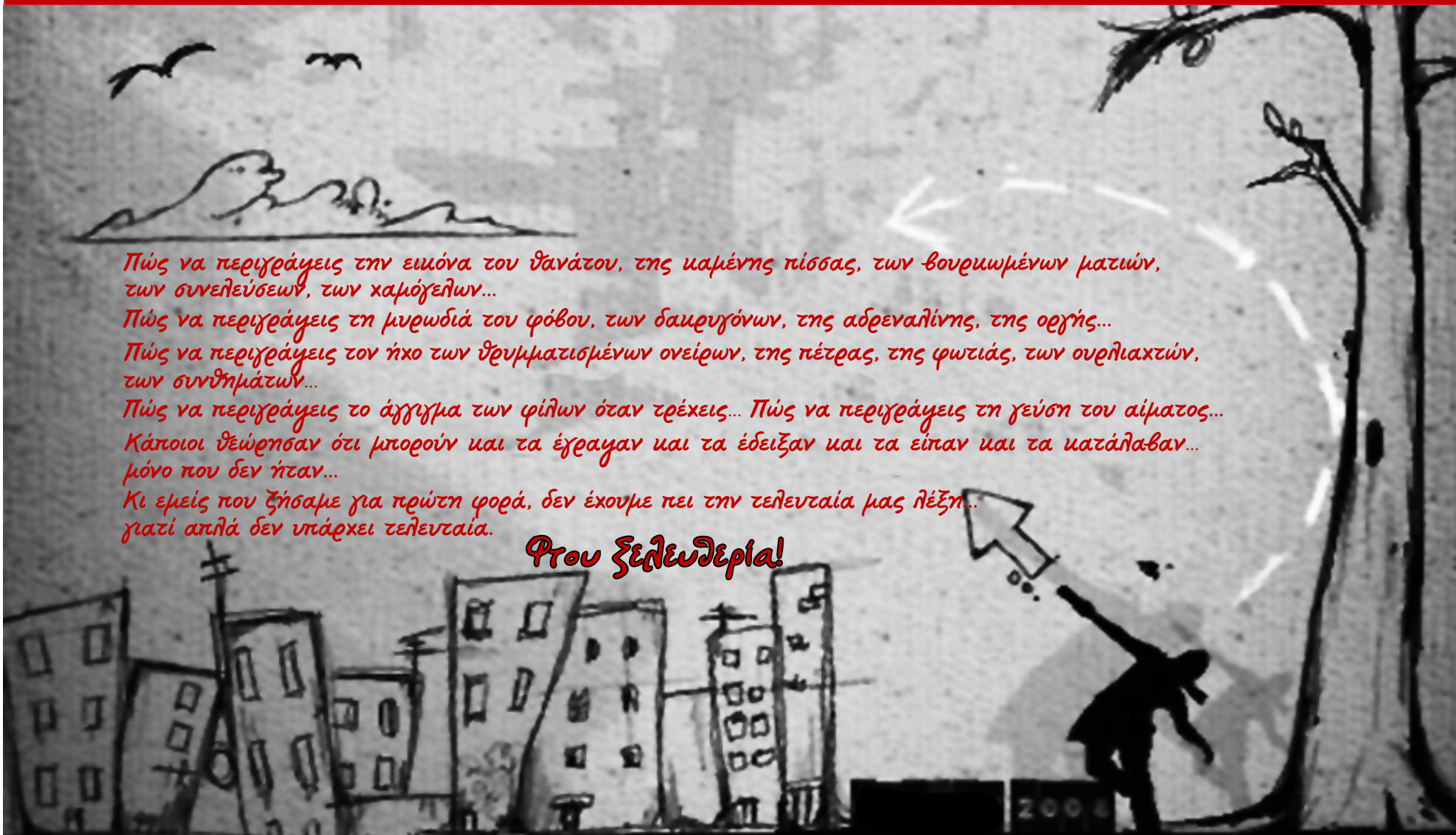
Πώς να περιγράψεις τον ήχο των θρυμματισμένων ονείρων, της πέτρας, της φωτιάς, των ουρλιαχτών, των συνθημάτων...

Πώς να περιγράψεις το άγχος των φίλων όταν τρέχεις... Πώς να περιγράψεις τη χεύση του αίματος...

Κάποιοι θεώρησαν ότι μπορούν και τα έχραγαν και τα έδειξαν και τα είπαν και τα κατάνησαν... μόνο που δεν ήταν...

Κι εμείς που ζήσαμε για πρώτη φορά, δεν έχουμε πει την τελευταία μας λέξη... γιατί απλά δεν υπάρχει τελευταία.

Που ξεδευδερία!

γράμμα των φίλων του αλέξη...

ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ. ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ.

Δεν είμαστε τρομοκράτες, «κουκουλοφόροι», «χ γνωστοί-άγνωστοι».

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Αυτοί, οι χ γνωστοί-άγνωστοι...

Κάνουμε όνειρα - μη σκοτώνετε τα όνειρά μας.

Έχουμε ορμή - μη σταματάτε την ορμή μας.

ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ

Κάποτε ήσασταν νέοι κι εσείς.

Τώρα κυνηγάτε το χρήμα,
νοιιάζεστε μόνο για τη «φιτρίνα»,
παχύνετε, καραφλιάσατε.

ΞΕΧΑΣΑΤΕ

Περιμέναμε να μας υποστηρίξετε. Περιμέναμε να ενδιαφερθείτε,
να μας κάνετε μια φορά κι εσείς τρελήφανους.

ΜΑΤΑΙΑ

Ζείτε ψεύτικες ζωές,

έχετε εκύψει το κεφάλι, έχετε κατεβάσει τα παντελόνια
και περιμένετε τη μέρα που θα πεδάνετε.

Δε φαντάζεστε, Δε ερωτεύεστε, Δε δημιουργείτε.

Μόνο τσιουλάτε κι αχораζέτε.

ΥΛΗ ΓΑΝΤΟΥ, ΑΓΑΓΗ ΠΟΥΘΕΝΑ - ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥΘΕΝΑ

Πού είναι οι χονεϊς;

Πού είναι οι καρδιτεχνείς;

Γιατί Σε βγαίνουν έξω:

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Υ.Γ.:

Μη μας ρίχνετε άδεια δακρυγόνα.

ΕΜΕΙΣ κλάίμε κι από μόνοι μας.

● ● ● ● ● ● ● ●

Δεκέμβρης 2008. Μέρη κοινωνικής και ταξικής εξέγερσης.

Οι νεολαίοι, οι εκμεταλλεζόμενοι, οι αποκλεισμένοι, οι μετανάστες, οι αμετανόητοι αιρετικοί και διασαλευτές της Τάξης... απέναντι στους γδάρτες ονείρων, τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά, τους μπάτσους, τους δικαστές, τους εισαγγελείς, τους δεσμοφύλακες, τους έμμισθους κονδυλοφόρους, τους κομματικούς και τηλεοπτικούς προασπιστές του συστήματος. Πορείες, καταλήψεις, συγκρούσεις, επιθέσεις, απαλλοτριώσεις, σαμποτάζ, συντροφικότητα. Τα χριστούγεννα αναβάλλονται λόγω εξέγερσης...

Γενάρης 2008. Ήρθε η στιγμή να μετατρέψουμε την οργή και την ορμητικότητα της εξέγερσης του Δεκέμβρη σε συνειδητή και καθολική ρήξη με τον «παλιό κόσμο» της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης, της καταστολής. Εξεγερμένο και το νέο έτος...

Τα κρατικά επιτελεία, οι κομματικοί μηχανισμοί και οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες ανασυντάσσονται. Τα ΜΜΕ σπέρνουν την τρομοϋστερία. Η καταστολή επιχειρεί να επανακτήσει το κοινωνικό έδαφος που απελευθέρωσε η εξέγερση με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα των μπάτσων στους δρόμους, με προσαγωγές και ασφυκτικό κλοιό κατά αγωνιστών σε πολλές επαρχιακές πόλεις, με εφόδους σε σπίτια αγωνιζόμενων ανθρώπων στην Αθήνα, με 65 εξεγερμένους αιχμάλωτους στη φυλακή. Οι δολοφόνοι προστάζουν επιστροφή στην ομαλότητα, στην κανονικότητα, στην κοινωνική γαλήνη...

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μέρη Δεκέμβρη και ζήσαμε όλα αυτά που δεν πρόλαβες να ζήσεις... Το ματωμένο σου κορμί, άψυχο στον πεζόδρομο της Μεσολογίου από τις σφαίρες ένστολων φονιάδων, το έναυσμα. Μόλις 15 Δεκέμβρηδων...

Τα δάκρυα στα μάτια μας μάς προστάτεψαν από τα δακρυγόνα τους. Κι η οργή που μας πλημμύρισε όπλισε με αποφασιστικότητα τις καρδιές και τα χέρια μας...

Όμως ποτέ δεν επιθυμήσαμε τέτοια εναύσματα. Οι μικροί καθημερινοί θάνατοι κι η οργανωμένη δολοφονική πολιτική των ανθρωποδοιοκτητών ακούσαν. Θέλαμε τόσο να είμαστε μαζί, ο ένας πλάι στον άλλο, όλες αυτές τις μέρες που εξαπολύθηκε η επίθεση κατά της αθλιότητας αυτού του γερασμένου κόσμου...

Όμως εσύ, εδώ και κοντά δυο μήνες, δεν υπάρχουν, παρά ήρθες να φωλιάσεις στην καρδιά και στη μνήμη μας. Κι εκεί θα κρατήσουμε ζεστή τη θύμησή σου σα μια σφιχτή αγκαλιά. Μαζί με το άσβεστο μίσος για τους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας σου. Μαζί με το άσβεστο μίσος για τους δήμιους της ζωής. Αντίο σύντροφε. Αντίο φίλε. Αντίο Αλέξη...

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ

3,5 χρόνια ύπαρξης και δράσης

Από τα μέσα Ιούνη 2005, στη λεωφόρο Δημοκρατίας 54 (είσοδος από Ερμού 9), στο Κερατσίνι, λειτουργεί ο αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Ένα εγχείρημα κοινωνικής - πολιτικής - πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα, που έχει ως βεληγκεές της απεύθυνσης και της δράσης του τις περιοχές του Κερατσινίου, της Νίκαιας, της Δραπετσώνας και του Περάματος και που μέχρι στιγμής έχει κατορθώσει μια πρώτη παρουσία (με κείμενα, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, προβολές βίντεο) γύρω από τα ζητήματα του κοινωνικού ελέγχου, της μισθωτής σκλαβιάς, του ασφαλιστικού, της εκπαίδευσης, του ρατσισμού, του σεξισμού, του εγκλεισμού, των ναρκωτικών, της οικολογικής καταστροφής, της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το τελευταίο διάστημα -με εξαίρεση μια τοπική πορεία που πραγματοποιήθηκε στις 20/12 στο Κερατσίνι- το στέκι υπολειτούργησε λόγω της συμμετοχής μας στα Δεκεμβριανά και στις δράσεις που συνεχίζονται.

Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ανοιχτό κάθε Παρασκευή μετά τις 9:00μμ.

ΘΥΤΕ
ΒΗΜΑ ΠΕΔ

Όμως, δεν υπάρχει συνθηκολόγηση ή ανακωχή. Οι προστακτικές της Εξουσίας συνεχίζουν, και μαζί ο αγώνας για τη συντριβή τους. Από τα σχολικά κελιά μέχρι τα εργασιακά κάτεργα, από τον αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση των άνεργων, των νεόπτωχων και των μεταναστών μέχρι τα κολαστήρια των φυλακών και τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων, από τις συνοικίες μέχρι το κέντρο της μητρόπολης και σε όλη την επικράτεια...

Η υπόσχεση που ανταλλάξαμε ισχύει. Διαρκές ανοιχτό ραντεβού στους δρόμους...

Γιατί;

Η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου έφερε στο προσκήνιο, για μια ακόμη φορά, την περίφημη «νέα γενιά». Τη γενιά που έχει δεχτεί τα τελευταία χρόνια πληθώρα απαξιωτικών χαρακτηρισμών και που δέχεται τα άγχη και τα κόμπλεξ γονιών, δασκάλων, πεφωτισμένων και τις σκοπιμότητες της κυριαρχίας. Αυτή η γενιά, λοιπόν, αντέδρασε, βγήκε στον δρόμο και συγκρούστηκε.

Για τους ανθρώπους που σήμερα είναι 14-18 χρόνων, ανατρέχοντας μέσα στα χρόνια, θα δούμε ότι τα βιώματα αλλά και οι συνθήκες που ζουν κάθε άλλο παρά ιδανικές είναι, όπως θέλουν να τις παρουσιάζουν οι τηλεκανίβαλοι παραθυρόβιοι.

Γεννήθηκαν και μεγαλώνουν σε «πανέμορφα» κουτιά, τα οποία οι γονείς τους καταχρεώθηκαν για να αποκτήσουν. Τα κουτιά αυτά στολίζονται με κάθε είδους επίκτητη ανάγκη, για την οποία οι γονείς και πάλι χρεώνονται. Η μεταφορά από κουτί σε κουτί γίνεται με αμάξι, για το οποίο οι γονείς, ώ τι έκπληξη, χρεώθηκαν. Με αποτέλεσμα να βλέπουν τους γονείς να σκύβουν το κεφάλι σε οποιοδήποτε αφεντικό και σε οποιαδήποτε συνθήκη. Το «παράδοξο» σε αυτήν την κατάσταση είναι ότι οι γονείς όχι μόνο δεν αναγνώρισαν ποτέ τις υποτελείς επιλογές τους, αλλά συνεχώς προέτρεπαν και προτρέπουν τα παιδιά τους να σκύβουν κι εκείνα το κεφάλι στον κάθε κομπλεξικό δάσκαλο, στη στείρα γνώση, στο κάθε ένοπλο γουρούνι...

Παράλληλα, η κοινωνικοποίησή τους στριμώχθηκε στον μαγικό κόσμο του διαδικτύου· από τους υπολογιστές στο σπίτι μέχρι τα internet café, για την υποκατάσταση

των πραγματικών καθημερινών σχέσεων, του έρωτα και της επικοινωνίας, με εικονικές. Η κυριαρχία δεν ρίχνει πλέον μόνο πρέζα στις κοινωνικές ομάδες που φοβάται. Δίνει απλόχερα και ένα διαφορετικό ψηφιακό κόσμο (Alt+F4).

Οι σημερινοί μαθητές, που έχουν γευτεί την πίκρα του συμβιβασμού της προηγούμενης γενιάς (αυτής του Πολυτεχνείου και της Αλλαγής), που έχουν παραστάσεις από τις κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων ετών, αυτή η γενιά, αναγνωρίζοντας στο πρόσωπο του Αλέξη Γρηγορόπουλου το δικό της πρόσωπο, αποφάσισε να κατέβει στον δρόμο με αυθορμητισμό και οριζόντια οργάνωση, αδιαφορώντας για 15μελή και κομματικές καθοδηγήσεις. Το ραντεβού ήταν κάθε φορά και σε διαφορετικό σημείο, και ο στόχος ένας: σύγκρουση!

Επιτέθηκαν σε ΜΑΤ και αστυνομικά τμήματα με ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, από νεράντζια και πέτρες, μέχρι

κάδους και πυροσβεστήρες. Τα θωρακισμένα γουρούνια τα έχαναν μόνο που τους έβλεπαν να τρέχουν κατά πάνω τους χωρίς φόβο, και αστυνομικοί διευθυντές τους παρακαλούσαν να μην μπουν και καταστρέψουν τα αστυνομικά τμήματα. Αναποδογύρισαν περιπολικά, κατέστρεψαν ό,τι μπορούσαν σε όσες περισσότερες γειτονιές μπορούσαν. Και όταν οι γνωστοί-άγνωστοι φιλήσυχοι πολίτες τους ρωτούσαν γιατί το κάνουν αυτό, η απάντηση δεν θα μπορούσε να είναι πιο αποστομωτική. Γιατί Όχι;

Τόσο απλά, τόσο ξεκάθαρα. Για να καταλάβουν όλοι όσοι ήταν στις τηλεοράσεις ότι δεν χρειάζεται να αναρωτιούνται ποιοι είναι οι λόγοι που εξεγείρονται και καταστρέφουν και πως κανείς δεν μπορεί να δώσει έναν σοβαρό λόγο να μην το κάνουν. Γιατί έχουν όλους τους λόγους του κόσμου...

Γιατί Όχι!!!

Οι ημέρες και οι νύχτες που ακολούθησαν την 6η Δεκέμβρη απαιτούν τόνους από χαρτί και μελάνι για να μπορέσουν να αποτυπωθούν και να αποτυπώσουν. Η δυσκολία δεν έγκειται τόσο στο πλήθος και τη διαφορετικότητα των εξεγερμένων και των δράσεων, όσο στο ότι ο ρυθμός της ζωής άλλαξε. Κάθε μουσικό κομμάτι στήνεται σ' έναν ρυθμό, μόλις τον αλλάξεις, αλλάζει και το κομμάτι. Η ζωή άλλαξε.

Ο ρυθμός που σχεδόν υπνωτισμένοι ακολουθούσαμε, μέχρι εκείνο το βράδυ, είχε μία επιβεβλημένη -ή μη- τάξη και συμμετρία, μία «ορισμένη» αναλογία στον χώρο και τον χρόνο. Ρυθμός που άλλαζε χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε και τα άλλαζε όλα. Οι σχέσεις μεταξύ μας διευρύνθηκαν πέρα από το δεδομένο εξαιτίας της επιθυμίας ή/και ανάγκης να μοιραστούμε τις σκέψεις, τις απόψεις, τα συναισθήματά μας για όσα συνέβαιναν. Οι αισθήσεις μας απλώθηκαν πέρα από τους αυτονόητους χώρους της επαναληπτικής, καθημερινής μας κίνησης για να μπορέσουμε να καταλάβουμε, να εξηγήσουμε, να πάρουμε θέση. Στο κενό, αδιάφορο αστικό τοπίο μάς αποκαλύφθηκαν σημεία, κτίρια, μαγαζιά, πλατείες, τοίχοι, δρόμοι, όλα φορτωμένα με σημασίες, έννοιες, αισθήματα, ωθώντας μας να τα αντιμετωπίσουμε. Ο χρόνος συστέλλοταν και διαστελλόταν, πέρα από

Ο ρυθμός της κανονικότητας...

τους επιβαλλόμενους εξωτερικούς παράγοντες, μέσα στη ροή της κάθε επιλογής μας... Ο ρυθμός άλλαζε και όλοι ανεξαιρέτως μπήκαμε στη δίνη των ημερών που οι εξεγερμένοι/ες προκαλούσαμε... Μια δίνη που αποκάλυψε τη δυνατότητα της επιλογής, τη δυνατότητα της άρνησης. Μια δίνη που επιτέλους έδωσε σάρκα και οστά στην υπόσταση του «εμείς».

Η ζωή άλλαξε κι απέναντι στο νέο ρυθμό της που εξακολουθεί να διαμορφώνεται και που απειλεί ευθέως τις αξίες της Εξουσίας· οι Θεσμοί, το Κράτος, οι μηχανισμοί και οι φορείς του δεν θα έμεναν μόνο στο πρόχειρο πλαίσιο της κατασταλτικής, καταγγελτικής ή πρακτορολαγνικής λογικής. Από τις πρώτες κιόλας ημέρες, επιστρατεύθηκαν, μεταξύ άλλων, οι ισχυρές τους λέξεις: «ηρεμία», «ασφάλεια», «ομαλότητα». Η γνωστή μίξη λέξεων που στόχευε και θα στοχεύει στην πρόκληση αίσθησης αβεβαιότητας, ανασφάλειας και φόβου μπρος στο άγνωστο και το αμορφοποίητο. Ταυτόχρονα, ξεκίνησαν να μάχονται για την επιβολή της «επιστροφής στην κανονικότητα» με τρομερή συνέπεια και ποικίλους τρόπους. Αρχικά με τη δημόσια επίκλησή μιας υποτιθέμενης ανάγκης της κοινωνίας να επιστρέψει στην κανονική ροή των πραγμάτων -άξιο απορίας σε ποια «κοινωνία» αναφέρονταν. Στη συνέχεια, και σύμφωνα πάντα με το ρόλο που πρεσβεύουν στο Σύστημα, διαφημίζοντας την «επιστροφή στην κανονικότητα», με τη δική τους επιστροφή στις ίδιες και απαράλλαχτες λειτουργίες τους. Όπως και με τη συνειδητή αποσιώπηση ή/και συνειδητό σφετερισμό όλων όσων εξακολουθούν να συμβαίνουν στο πλαίσιο των δυνατοτήτων της επιλογής και της άρνησης. Αν και οι στυλοβάτες του Συστήματος γνωρίζουν πολύ καλά πως η ζωή άλλαξε και δεν γίνεται να επιστρέψει ίδια, στην προγενέστερη εκδοχή της, εντούτοις δεν θα πάψουν να πριμοδοτούν με πάθος το ιδεολόγημα της «επιστροφής στην κανονικότητα». Για να επαναφέρουν το πάγωμα των δυνατοτήτων, τη νέκρωση των αισθήσεων, την αποστείρωση των συνειδήσεων. Για να κερδίσουν χρόνο και χώρο ώστε να προκαλέσουν ξανά την αλλαγή ρυθμού, στο ρυθμό της κανονικότητας. Η δίνη που θέλει και μετουσίωσε τη θλίψη σε οργή, την οργή σε δράση, τη δράση σε δημιουργία, τη δημιουργία σε έκθεση ήταν η αλλαγή του ρυθμού. Από εκεί και πέρα, η διαμόρφωση, ο εμπλουτισμός και η διατήρησή του στηρίζονται στη δική μας επιλογή να αντιληφθούμε τί άλλαξε στη ζωή μας, μέσα στη δίνη, και παράλληλα να διοχετεύουμε αυτή τη γνώση στις επιλογές και τις πράξεις μας.

“

Πέγαρε, πως έρχεται ο καιρός
και ήρθε.

κι όρως
κι όημz

Πως θα είναι βροχερός
και είναι.

Όχι από νερό
να μονάχα, από άγρια ρίση
μερόνυχτα πονήματα
και τρομερές οργές.

Τρέχει η γη, από σύρρηνοια
ζώντας απείθαρχες
και θαϊερές ζωές

”

ΙΟΛΟ
ΖΥΟΤΖ
!ΖΥΟΜΟΨΔ

Το Σαββάτο 20/12, πραγματοποιήθηκε στο Κερατσίνι πορεία στο πλαίσιο της διεθνούς μέρας αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης. Η συγκέντρωση έγινε στις 12:00 στην πλατεία Λαού, όπου είχε στηθεί μικροφωνική και μοιράζονταν κείμενα. Μετά από μια ώρα ξεκίνησε πορεία 60 ατόμων, η οποία έφτασε μέχρι την Π.Τσαλδάρη στο ύψος της Γρ.Λαμπράκη. Κατά τη διάρκεια της πορείας μοιράστηκαν 1500 κείμενα, γράφτηκαν συνθήματα σε όλες τις τράπεζες και έγινε σαμποτάζ σε μηχανήματα ανάληψης. Επίσης, γράφτηκαν συνθήματα και πετάχτηκαν βαζάκια με κόκκινη μπογιά στο δημαρχείο.

η γυάλινη, αυτονόητη ζωή μας έσπασε σε δυο κομμάτια μέσα σε 14 ημέρες -με αφορμή τη δολοφονία ενός 15χρονου παιδιού- και τώρα, οι εκφραστές και δημιουργοί αυτής της ζωής μας εξαναγκάζουν να διαλέξουμε...

μεταξύ ενός ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΥ περιστατικού και της εν ψυχρώ εκτέλεσης, των εκατοντάδων συννοριακών και εργατικών ΔΟΛΟΦΟΝΙΩΝ...

μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι
αυτές οι μέρες είναι του αλέξη, της μαρίας, του τόνη, του...

μεταξύ της κροκοδείλιας μονοήμερης ΘΛΙΨΗΣ υπουργών, βουλευτών, μπάτσων, συνδικαλιστών, δημοσιογράφων και της καθημερινής ΟΡΓΗΣ παιδιών, φοιτητών, εργαζόμενων, άνεργων, μεταναστών, εξαθλιωμένων...

το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει

μεταξύ της ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ και του ΚΟΣΤΟΥΣ για τις βιτρίνες πολυτελών καταστημάτων, πολυεθνικών, τραπεζών και του συσσωρευμένου ΜΙΣΟΥΣ ενάντια στην ακρίβεια, την ανέχεια, την ιδιοκτησία...

εσείς μιλάτε για ζημιές, εμείς μιλάμε για ζωές

μεταξύ του ΠΛΙΑΤΣΙΚΟΥ κάποιων ευρώ και της οικονομικής ΑΦΑΙΜΑΞΗΣ μας για 28 δις ευρώ στις τράπεζες, για κάμποσα ακόμα δις από τη μονή βατοπεδίου...

πλιατσικόλογοι δεν είναι οι εξεγερμένοι
είναι οι τραπεζίτες και οι ρασοφορεμένοι

μεταξύ του υποτιθέμενου «κράτους των ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ» και των δεκάδων ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ και ΠΟΛΕΩΝ σε όλη την Ελλάδα που έδειξαν ότι η αυτοοργάνωση ξεπέρασε τις «γραμμές» των κομματόσκυλων και ότι η αντίσταση δεν έχει ναούς, ηγέτες και ειδικούς...

είμαστε οι 10 κουκουλοφόροι

μεταξύ των διακοσίων ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΩΝ, προβοκατόρων (και άλλων χαρακτηρισμών) σύμφωνα με την αριστερά και τα κανάλια και των δεκάδων χιλιάδων ΑΝΘΡΩΠΩΝ με κουκούλες, μάσκες και κασκόλ που μοιράστηκαν ίσως για πρώτη φορά το φόβο απέναντι στις στρατιές των μπάτσων και, βασικά, μοιράστηκαν τις ζωές τους στους δρόμους και όχι στην τηλεόραση...

στο δρόμο, στο δρόμο να σπάσουμε τον τρόπο

μεταξύ της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ως μόνοι και μόνιμοι αποδέκτες βίας από την εξουσία, τους μηχανισμούς της, τους εκπροσώπους της και της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ως δημιουργοί της ζωής, καταστρέφοντας τον εξουσιαστικό τους κόσμο...

βία στη βία της εξουσίας

λοιπόν as διαλέξουμε...

αν η επιλογή όμως είναι τελικά να διαλέξουμε ό,τι σχετίζεται με τη δημιουργία αυτής της γυάλινης ζωής, σημαίνει πως επιτρέπουμε στην εξουσία να μετατρέψει τον αγώνα, την αντίσταση, την εξέγερση των καταπιεσμένων -μαθητών, φοιτητών, ανέργων, μεταναστών, εργαζομένων, φτωχών...- σε τράπεζα με ταμπέλες για νέα δάνεια απομύζησης, σε καινούργια εμπορικά κέντρα του χρόνου και των σωμάτων μας, σε αστυνομικά τμήματα νομιμοποιημένων δολοφόνων και βασανιστών, σε υπουργεία που θα εντατικοποιήσουν ακόμα περισσότερο την εκμετάλλευση και τον έλεγχο... Σε όλα όσα δηλαδή βρίζεις, σιχτιρίζεις, σε όλα όσα σε κάνουν να τρέχεις σαν τρελός στους δρόμους, σε όλα όσα σε κάνουν να πλακώνεσαι στα αντικαταθλιπτικά και τα υπνωτικά, σε όλα όσα σε εκβιάζουν/χειραγωγούν για να καταναλώνεις και να καταναλώνεσαι, σε όλα όσα σε απολύουν ή δεν σε πληρώνουν, σε όλα όσα σε φυλακίζουν, σε όλα όσα σε ληστεύουν νομίμως, σε όλα όσα σε διαχωρίζουν και σε τεμαχίζουν, σε όλα όσα σε καταπιέζουν, σε εκμεταλλεύονται, σε χειραγωγούν, σε υποτιμούν και σε εκβιάζουν...

δική σου είναι η επιλογή...

ή θα αναστηλώσεις τη σπασμένη βιτρίνα όλων όσων ξέρεις ότι σε σκοτώνουν καθημερινά ή θα διαλέξεις τη δύναμη, το θάρρος και την ειλικρίνεια όλων όσων δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από αυτή ή την επόμενη εξέγερση πέρα από την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη και την αντίσταση για τη ζωή.

ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
συγκεντρωση-πορεία, σαββατο 20/12, 12:00, πλ.λαου-κερατσινι

Σάββατο βράδυ, 6 Δεκέμβρη, και μια σφαίρα σταματάει το σφυγμό ενός εφήβου. Ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος πέφτει νεκρός στην περιοχή των Εξαρχείων πυροβολημένος εν ψυχρώ από τον μπάτσο ειδικό φρουρό, Επαμεινώνδα Κορκονέα.

Άλλο ένα «μεμονωμένο περιστατικό», που έρχεται να προστεθεί στη δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά τον Νοέμβρη του 1985 από τον μπάτσο Μελίστα, στις πιο πρόσφατες δολοφονίες του 23χρονου Ηρακλή Μαραγκάκη από ειδικό φρουρό στο Ηράκλειο Κρήτης και της 43χρονης Μαρίας Κουλούρη στην αγωνιζόμενη Λευκίμμη της Κέρκυρας, στις μεταπολιτευτικές δολοφονίες αγωνιστών από το δημοκρατικό καθεστώς: Τσιρώνης, Κασίμης, Κουμής, Κανελλοπούλου, Πρέκας, Τεμπονέρας, Μαρίνος.

Άλλο ένα «μεμονωμένο περιστατικό» στην ατέλειωτη λίστα της γενικότερης δολοφονικής πολιτικής του κράτους και του κεφαλαίου, με δεκάδες νεκρούς εργάτες ετησίως στα κατ' ευφημισμό «εργατικά ατυχήματα» (όπως η πρόσφατη μαζική εξόντωση εργατών στο Πέραμα τον Ιούλιο), με σωρεία «τυχαίων θανάτων» κρατουμένων στα κολαστήρια των ελληνικών φυλακών, με εκατοντάδες νεκρούς μετανάστες κάθε χρόνο από «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» συνοριοφυλάκων, από νάρκες στον Έβρο, από βυθίσεις πλοιαρίων στο Αιγαίο ή από αστυνομικές καταδιώξεις και ξυλοδαρμούς, όπως ο πρόσφατος θάνατος του Χουσεΐν Ζαχιντούλ στις 3 Γενάρη έξω από την Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών και χώρο κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» της Πέτρου Ράλλη, ενώ περίμενε μαζί με χιλιάδες άλλους, όπως συμβαίνει κάθε βδομάδα, να καταθέσει αίτηση ασύλου.

Η λάβρα αιφνιδιαάζει μόνο όσους δεν βλέπουν το ηφαίστειο

Σάββατο βράδυ, 6 Δεκέμβρη, και μια σφαίρα σταματάει το σφυγμό της κανονικότητας στην πόλη. Σε πολλές πόλεις. Απ' άκρη σ' άκρη στον ελλαδικό χώρο. Λίγη ώρα μετά τη γνωστοποίηση της δολοφονίας του Αλέξη, σε Θεσσαλονίκη, Ξάνθη, Αλεξανδρούπολη, Κομοτηνή, Γιάννενα, Πάτρα, Σπάρτη, Βόλο, Χανιά, Ηράκλειο, Μυτιλήνη, πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις και πορείες και εκδηλώνονται επιθέσεις και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Στην Αθήνα καταλαμβάνονται το Πολυτεχνείο, η ΑΣΟΕΕ και η Νομική (θα διαρκέσουν για 18 ημέρες) και οι οδομαχίες διαρκούν μέχρι το πρωί, ενώ επιθέσεις εκδηλώνονται σε πολυκαταστήματα της Ερμού, στο Α.Τ. Ακροπόλεως και περιφερειακά σε διάφορες περιοχές της Αττικής... ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΥΛΑΕΙ, ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΖΗΤΑΕΙ/ΜΠΙΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ.

Την επόμενη μέρα, Κυριακή 7/12, το ποτάμι της οργής διευρύνεται: Κοζάνη, Σέρρες, Λάρισα, Λαμία, Κόρινθος, Κέρκυρα, Ζάκυνθος. Στην Αθήνα, χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται προς τη ΓΑΔΑ επιτιθέμενοι στις διμοιρίες των ΜΑΤ, σε τράπεζες και πολυκαταστήματα, και ακολουθούν πρωτοφανούς έντασης συγκρούσεις στους δρόμους μέχρι αργά το βράδυ. Συγκρούσεις και επιθέσεις εκδηλώνονται επίσης σε όλες τις παραπάνω πόλεις, ενώ στη Θεσσαλονίκη καταλαμβάνεται η Σχολή Θεάτρου.

Από τη Δευτέρα 8/12 το πρωί και μετά, η εξέγερση γενικεύεται. Οι μαθητές βγαίνουν στο προσκήνιο με πορείες, αποκλεισμούς δρόμων, επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα. Μετανάστες 2ης γενιάς (κυρίως μαθητές) και φιγούρες προσφύγων, που έχουν βιώσει όλη τη βαρβαρότητα του θεσμικού και διάχυτου ρατσισμού, βγαίνουν στους δρόμους μεγεθύνοντας το κύμα κοινωνικής οργής.

Κατά τη διάρκεια καλεσμένων και αυθόρμητων διαδηλώσεων σε όλη την επικράτεια, πραγματοποιούνται εκτεταμένες επιθέσεις σε κρατικά κτίρια, τράπεζες, πολυκαταστήματα και αλυσίδες πολυεθνικών (οι περίφημοι μεροκαματιάρηδες). Το χριστουγεννιάτικο δέντρο στην πλατεία Συντάγματος, αλαζονικό σύμβολο μιας νεκρής γιορτής, παραδίδεται στις φλόγες της γιορτής των ζωντανών: ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΝΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΛΟΓΩ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ. Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης του μπάτσου δολοφόνου, το φυλάκιο των δικαστηρίων της Ευελπίδων δέχεται επίθεση. Στο μετρό, οι άνθρωποι αρχίζουν να τρώνε, να πίνουν και να καπνίζουν αδιαφορώντας για τις απαγορεύσεις και διευρύνοντας έτσι τα μέτωπα κοινωνικής ανυπακοής, ενώ αναλαμβάνονται πρωτοβουλίες αχρήστευσης των ακυρωτικών μηχανημάτων σε πολλούς σταθμούς ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ με πρόταγμα: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ. Σούπερ μάρκετ απαλλοτριώνονται είτε για τη διανομή των αγαθών είτε για τη διατροφική στήριξη των καταληψιών. Ραδιοφωνικοί σταθμοί καταλαμβάνονται για να αρθρωθεί ο λόγος των εξεγερμένων, ενώ μέσα στα κατελημμένα πανεπιστήμια στήνονται blogs, ανακοινώσεις, κείμενα, έντυπα, αφίσες και αυτοδιαχειριζόμενοι ραδιοφωνικοί πομποί για την αντιπληρο-

φόρηση. Μετά τις χυδαίες και προκλητικές δηλώσεις του Κούγια, συνηγόρου υπεράσπισης του μπάτσου δολοφόνου, σπάζεται εσωτερικά το γραφείο που διατηρεί στην οδό Σταδίου κατά τη διάρκεια διαδήλωσης. Στον Αγ. Δημήτριο καταλαμβάνεται το δημαρχείο, στο Χαλάνδρι το πρώην δημαρχείο νυν ΚΕΠ, στη Φιλαδέλφεια, τη Νέα Σμύρνη και τα Πετράλωνα καταλαμβάνονται Πνευματικά Κέντρα, στο Περιστέρι παράρτημα του δημαρχείου, παντού ανοιχτές συνελεύσεις, παντού δεκάδες ή εκατοντάδες άνθρωποι. Το παράρτημα περιβάλλοντος και διαχείρισης απορριμμάτων του ΥΠΕ-ΧΩΔΕ στην Πατησίων παραδίδεται στις φλόγες για αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Λευκίμμης ενάντια στην κατασκευή ΧΥΤΑ δίπλα στο χωριό τους και στην αστυνομική κατοχή του τόπου τους. Τα στούντιο της ΝΕΤ καταλαμβάνονται έστω για ένα λεπτό και με υπόκρουση πρωθυπουργικό διάγγελμα ξεπροβάλλει πανό: ΜΗΝ ΒΛΕΠΕΤΕ, ΚΑΤΕΒΕΙΤΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ. Το κτίριο των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ (που προσφέρουν τις καλύτερες εκδουλεύσεις στα οικονομικά και πολιτικά αφεντικά) καταλαμβάνεται από τη Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών, «φιλοξενώντας» για πρώτη φορά εκείνους στους οποίους πραγματικά ανήκει. Η έδρα των ΥΜΕΤ στην Καισαριανή και η σχολή εκπαίδευσης αστυνομικών στη Φιλαδέλφεια δέχονται εμπρηστικές επιθέσεις. Το κτίριο του ΤΕΙΡΕΣΙΑ (διατραπεζικό σύστημα φακελώματος και ελέγχου των δανειοληπτών), στην οδό Μασσαλίας, τυλίγεται στις φλόγες. Το κεντρικό κτίριο του ΗΣΑΠ, στην οδό Αθηνάς, καταλαμβάνεται μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι κατά της μαχόμενης εργάτριας στην καθαριότητα των σταθμών του, Κωνσταντίνας Κούνεβα, από μπράβους της ΟΙΚΟΜΕΤ (εργολαβική εταιρεία καθαρισμού του ΗΣΑΠ και υπενοικίασης εργαζομένων). Από εκεί κι έπειτα, μια σειρά κινήσεων αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα εκδηλώνονται σε πανελλαδική κλίμακα: πορείες, καταλήψεις επιθεωρήσεων εργασίας και εργατικών κέντρων, επιθέσεις σε γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ. Η αλλαγή του χρόνου βρίσκει εκατοντάδες ανθρώπους συγκεντρωμένους έξω από μια σειρά φυλακών της επικράτειας να εκδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης: ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ. Η νέα χρονιά βρίσκει κατελημμένο τον πρώην κινηματογράφο Ίριδα στην οδό Ακαδημίας, ενώ πολυήμερη κατάληψη πραγματοποιείται και στα γραφεία της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθήνας ενάντια στον ιδεολογικό πόλεμο των ΜΜΕ κατά των εξεγερμένων και τις αδιανόητες συνθήκες εργασίας που επιβάλλονται στο πλήθος των νέων εργαζόμενων στον συγκεκριμένο κλάδο. Στις 17 Γενάρη, πραγματοποιείται πανελλαδική πορεία στη Λάρισα με τη συμμετοχή πλέον των 3000 ανθρώπων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης, που στη συγκεκριμένη πόλη παραπέμπονται με τον «αντι»τρομοκρατικό. Η 24η Γενάρη ορίζεται ως πανελλαδική ημέρα αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης με συγκεντρώσεις και πορείες σε πολλές

πόλεις του ελλαδικού χώρου. Στην πορεία της Αθήνας συμμετέχουν πάνω από 2000 άνθρωποι. Οι πορείες και δράσεις αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα συνεχίζονται, ενώ στις 23/1 καταλαμβάνεται για μία ημέρα και το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες για τη νέα δολοφονία μετανάστη στις ουρές για αίτηση ασύλου στο Μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη. Και οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται.

Παράλληλα, τις μέρες των Δεκεμβριανών, στις περισσότερες χώρες της ΕΕ και σε πολλές χώρες εκτός ΕΕ, ξεδιπλώνεται ένα κύμα διεθνούς αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Ελλάδας με συγκεντρώσεις, πορείες, καταλήψεις και συμβολικές επιθέσεις σε ελληνικά προξενία αλλά και επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους: από το Παρίσι μέχρι την Ιστανμπούλ, από τη Μαδρίτη μέχρι το Σικάγο, από το Βερολίνο μέχρι το Μέξικο Σίτυ, από τη Μόσχα μέχρι την Μελβούρνη, από το Λονδίνο μέχρι το Μπουένος Άιρες (σε αρκετές από αυτές τις κινητοποιήσεις υπήρξαν συλληφθέντες και προφυλακισμένοι).

Ο θάνατος του Αλέξη ήρθε να διασταυρωθεί με τους μικρούς καθημερινούς θανάτους της πειθαρχίας, των προστακτικών της εξουσίας, της πλήξης, των ολοένα δυσκολότερων όρων επιβίωσης, της ολοένα εντεινόμενης επιτήρησης και καταστολής. Τους μικρούς καθημερινούς θανάτους που συντελούνται στα σχολικά κελιά, στα εργασιακά κάτεργα, στο κοινωνικό περιθώριο, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, στα κολαστήρια των φυλακών, μπροστά σε μια οθόνη τηλεόρασης ή υπολογιστή ή με μια χούφτα αντικαταθλιπτικά στο χέρι. Μια εξεγερτική ευαισθησία που μαζί με τη συσσωρευμένη ασφυξία προκάλεσαν αυτή την πρωτόγνωρη έκρηξη, οδηγώντας το εγχώριο πολιτικό σύστημα σε αποσταθεροποίηση και τα κράτη της ΕΕ σε επιφυλακή για την αποφυγή μετάδοσης της ανταρσίας και σε άλλες χώρες.

Το δημοκρατικό καθεστώς κλυδωνιζόμενο, σε οικονομική κρίση, με ολοένα βαθύτερες κοινωνικές ανισότητες και αποκλεισμούς και απονομιμοποιημένο κοινωνικά από μικρά και μεγάλα «σκάνδαλα», στην προσπάθειά του να ανασυνταχθεί απαίτησε από την πρώτη κιόλας στιγμή τη συστράτευση όλων των διαθέσιμων θεσμικών δυνάμεων και παρακρατικών εφεδρειών.

Τα ΜΜΕ σε εντεταλμένη υπηρεσία ανέλαβαν το γνωστό ρόλο τους. Αυτόν του προασπιστή της «περιουσίας του κοσμάκη» και του αιτήματος για «ασφάλεια». Αυτόν του οργανωμένου ψεύδους, της πρόκλησης φοβικών συνδρόμων, του διαχωρισμού των διαδηλωτών σε (κακούς) βίαιους και (καλούς) ειρηνικούς, της απαξίωσης και συκοφάντησης των εξεγερμένων με ιδιαίτερη προσήλωση στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές (σε μια προσπάθεια αποπολιτικοποίησής τους και εμφάνισής τους ως «αντικοινωνικών στοιχείων») και στους μετανάστες (κατηγορώντας για πλιατσικολόγους όσους συνελήφθησαν να απαλλοτριώνουν προϊόντα από σπασμένα πολυκαταστήματα, όταν η κλοπή και η λεηλασία είναι καθημερινή πρακτική των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών: βατοπέδιο, ασφαλιστικά τα-

(για την εξέγερση του Δεκέμβρη και τη συνέχεια)

μεία, ομόλογα, χρηματιστήριο, τραπεζική τοκογλυφία). Το κυβερνητικό επιτελείο (από απλούς βουλευτές, υπουργούς μέχρι και τον πρωθυπουργό) τις πρώτες μέρες επιδίδεται σε θεατρικές παραστάσεις ευαισθησίας μπροστά στις κάμερες με ταυτόχρονες εκκλήσεις για ψυχραιμία και για την αναγκαιότητα κοινωνικής ειρήνευσης και γαλήνης, για να επιδοθεί τις επόμενες μέρες σε όργιο καταστολής θυμίζοντας την παλιά καλή δεξιά: ξυλοδαρμοί και τραυματισμοί διαδηλωτών, χιλιάδες προσαγωγές, εκατοντάδες συλλήψεις, δεκάδες προφυλακίσεις.

Η αξιωματική αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ) -που ακόμα δεν μπορεί να αποδεχτεί ότι δεν κυβερνάει- αφού έχυσε το δάκρυ της για τον «αδικοχαμένο Αλέξη» τόνισε με όλους τους τρόπους ότι με δική της διακυβέρνηση οι ταραχές θα πατάσσονταν αποτελεσματικότερα. Εξάλλου, πρόκειται για τους πρωταθλητές στην καταστολή. Ενδεικτικά αναφέρουμε την εισβολή στο κατελιγμένο Χιμίο το 1985, τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά επίσης το 1985, τις «επιχειρήσεις αρετή» τη δεκαετία του '80 στα Εξάρχεια, την εισβολή στο κατελιγμένο Πολυτεχνείο το 1995, την ψήφιση του τρομονόμου στην Ελλάδα το 2001, τις δεκάδες διώξεις και τις δίκες-οπερέτες όσων κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις.

Το «τιμημένο κόμμα της εργατιάς» (ΚΚΕ) -πάντα πρωτοπόρο- αναγορεύτηκε και πάλι πρωτοπόρο στη συνωμοσιολογία και στις δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Ως άλλος Λιακόπουλος, ανακάλυψε ντόπιους ασφαλίτες και ξένα κέντρα αποσταθεροποίησης πίσω από τα γεγονότα και εργάστηκε απρόσκοπτα για να αναδειχθεί σε αριστερό δεκανίκι της καταστολής. Γι' αυτό και δέχτηκε κατ' επανάληψη τα συγχαρητήρια των φυσικών και πολιτικών απογόνων των Χιτών και Ταγματασφαλιτών του ΛΑΟΣ, για τη σύνεση, τη νομιμοφροσύνη και τη λειτουργία του ως καθεστωτικού στυλοβάτη. Αν κάτι πιστοποιήθηκε ακόμα και στους πλέον αφελείς ή καλοπροαίρετους είναι πως το κόμμα των «εννέα δεκαετιών αγώνων και θυσίας» αποτελεί προμαχώνα κοινωνικού συντηρητισμού που απεχθάνεται και πολεμάει κάθε δι-

• ασάλευση της Τάξης, κάθε αυθόρμητη κίνηση των κοινωνικών και ταξικών στρωμάτων που υποτίθεται πως «υπερασπίζεται», καθετί που ξεφεύγει από την «φωτισμένη» κηδεμόνευσή του. Εξάλλου για το «κόμμα του λαού» δεν υπήρξε εξέγερση.

• Όσο για την «άλλη» αριστερά, την «αριστερά των κινημάτων», τόσο στην κοινοβουλευτική (ΣΥΡΙΖΑ) όσο και σε αρκετές εξωκοινοβουλευτικές εκδοχές της, ενώ έκλεισε το μάτι προς τους εξεγερμένους δείχνοντας «κατανόηση» στην κοινωνική οργή (αποβλέπει σε εκλογική πελατεία βλέπετε), δεν αμέλησε να επισημάνει κατ' επανάληψη τα δικά της ειρηνικά χαρακτηριστικά και να καταδικάσει τις «ακρότητες» όπως και τη «βία από όπου κι αν προέρχεται», κάνοντας έτσι έναν χυδαίο συμψηφισμό της κρατικής βίας με την κοινωνική αντίβια (κάθε σχετικός συμψηφισμός ουσιαστικά σημαίνει καταδίκη των οδοφραγμάτων και υποστήριξη της κρατικής καταστολής). Δεν αμέλησε επίσης να αφορίσει την οργή των εξεγερμένων ως πολιτικά αφελή ή να την υποβιβάσει σε μια «ασθένεια» της ανήσυχης εφηβείας, αφού δεν ήθελε να υπακούσει ούτε στο δικό της πολιτικό σχέδιο: την ακύρωση της διάχυτης κοινωνικής ανταρσίας και τη μετατροπή της σε άνευρη διαμαρτυρία με μοναδικό στόχο την «πτώση της δεξιάς κυβέρνησης».

• Το ΛΑΟΣ, αυτός ο μέγας προασπιστής της δημοκρατίας (και του Μεταξά και της χούντας ταυτόχρονα), όπως ήταν αναμενόμενο ωρυόταν. Στο δρόμο ωστόσο άφησε ορφανά τα διάφορα φασιστοειδή (τι ντροπή σε στιγμές εμφυλίου έστω και χαμηλής κλίμακας) που, με τη γνώριμη ιδιότητα των «αγανακτισμένων πολιτών» (πλέον και «μαγαζατόρων»), φανερά στην Πάτρα και στη Λάρισα και πιο «προσεκτικά» σε άλλες περιπτώσεις, συνέδραμαν στο «έργο» των αστυνομικών αρχών και πιθανά ευθύνονται για το θάνατο από ξυλοδαρμό ζευγαριού Αφρικανών μεταναστών στην Κόρινθο και τον τραυματισμό από πυροβολισμό μαθητή στο Περιστέρι. Κάπου εκεί μες στο σπρωξίδι για τη διάσωση του καθεστώτος κι οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των εργατοπατέρων, με ακυρώσεις πορειών, απεργιών και

• καταγγελίες των γεγονότων. Ποια κρίση, ποιος προϋπολογισμός, ποια ανεργία, ποιες συλλογικές μισθολογικές συμβάσεις... εδώ διακυβεύονταν οι καρέκλες κι οι παχυλοί μισθοί τους, έπρεπε να προστατευθούν οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι. Απλά για άλλη μια φορά επιβεβαίωσαν ότι ποτέ δεν ήταν ούτε θα είναι με την πλευρά των εκμεταλλεζόμενων και της κοινωνικής-ταξικής εξέγερσης.

• Εξέγερση. Τόσα χρόνια αγωνιζόμασταν γι' αυτήν, τόσα χρόνια μιλούσαμε γι' αυτήν, τόσα χρόνια την ονειρευόμασταν και τη ζήσαμε. Μετά τον Δεκέμβρη τίποτα δε θα είναι ίδιο πια. Η ανταρσία περιφέρεται διάχυτη μέσα σε ένα κοινωνικό σώμα ρημαγμένο από τους εκβιασμούς, τις λεηλασίες και τις προστακτικές του κράτους και των αφεντικών.

• Η δημοκρατία τους παραπαίει. Μαστίζεται από την πιο βαθιά κρίση: κοινωνική, οικονομική, πολιτική. Το σύστημα δεν έχει πλέον τίποτα να υποσχεθεί. Ούτε εξασφάλιση, ούτε ευημερία, ούτε μεγάλα οράματα. Τα ψέματα τελείωσαν. Μόνο καταβαράθρωση κοινωνική και υπαρξιακή. Μόνο φτώχεια υλική, συναισθηματική και διανοητική. Μόνο περισσότερη πειθαρχία, έλεγχο και καταστολή. Ο Βασιλιάς είναι γυμνός.

• Η περιδίνηση της ζωής και της δράσης θα τους σαρώσει. Αποφασιστικότητα, συντροφικότητα, αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη. Κάτω οι ειδικοί, οι καθοδηγητές κι οι ιεραρχίες. Εμείς χτίζουμε κάθε μέρα αυτόν τον άθλιο κόσμο τους. Εμείς θα τον γκρεμίσουμε και θα φτιάξουμε τον δικό μας έτσι όπως εμείς τον θέλουμε. Χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς σεξιστικούς, ρατσιστικούς και εθνικούς διαχωρισμούς, χωρίς κράτη, σύνορα, αστυνομίες, δικαστήρια και φυλακές. Εμείς οι «από κάτω», οι αόρατοι που τόσα χρόνια ζούσαμε στο κοινωνικό σκοτάδι και πλέον βγήκαμε στο προσκήνιο και γνωρίσαμε το πρόσωπο μας. Τι είπατε κύριοι; Συνθηκολόγηση; Ανακωχή; Μα μόλις αρχίσαμε...

“

Σε μια κοινωνία

όπου η κλοπή
είναι μια καθημερινή πρακτική
από τη θεσμισμένη εξουσία και τα
αφεντικά
(ομόλογα, βατοπέδιο, ασφαλιστικά
ταμεία, χρηματοπιστήριο...)

Σε μια κοινωνία

όπου ο καθένας
λειτουργεί μόνο για την πάρτη του
και όποιος προλάβει πρόλαβε...
Όσοι μέσα σε αυτή τη συνθήκη
μιλούν για
πλιάτσικο από τους μετανάστες,
έχουν ένα πτώμα στο στόμα τους

ένας μετανάστης

**Αλληλεγγύη στους μετανάστες που συνεληφθήσαν
απαλλοτριώνοντας προϊόντα από τα ράφια πολυκαταστημάτων**

”

Μετά από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ζούμε μια πρωτοφανή κατάσταση αναβρασμού, ένα ξεχειλίσμα οργής που δεν λείει να σταματήσει. Μπροστάρηδες σε αυτό τον ξεσηκωμό είναι οι μαθητές, οι οποίοι με αστείρευτο πάθος και με ένα πηγαίο αυθορμητισμό έχουν ανατρέψει όλα τα δεδομένα. Δεν μπορείς να σταματήσεις κάτι που δεν ελέγχεις, κάτι που οργανώνεται αυθόρμητα και με όρους που δεν κατανοείς. Αυτή είναι η ομορφιά αυτού του ξεσηκωμού. Οι μαθητές κάνουν ιστορία και αφήνουν τους άλλους να την εντάξουν ιδεολογικά και να τη γράψουν. Οι δρόμοι, η πρωτοβουλία, το πάθος είναι δικό τους.

Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης κινητοποίησης, με ατμομηχανή τα μαθητικά συλλαλητήρια, υπάρχει και μια μαζική συμμετοχή της δεύτερης γενιάς των μεταναστών και αρκετών προσφύγων. Οι πρόσφυγες κατεβαίνουν μεμονωμένα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη οργάνωση, με έναν αυθορμητισμό και με μια ορμή που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις τους. Αυτή τη στιγμή είναι το πιο μαχητικό κομμάτι των ξένων στη Ελλάδα. Έτσι και αλλιώς είναι πολύ λίγα αυτά που έχουν να χάσουν.

Τα παιδιά των μεταναστών κινητοποιούνται μαζικά και δυναμικά κυρίως μέσα στα πλαίσια των σχολικών και φοιτητικών δράσεων ή μέσα από τις οργανώσεις της αριστεράς και άκρας αριστεράς. Είναι και το πιο ενταγμένο κομμάτι των μεταναστών, το πιο θαρραλέο. Δεν είναι σαν τους γονείς τους που ήρθαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ζητιανεύανε ένα κομμάτι ψωμί. Είναι μέρος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς δεν γνώρισαν άλλη. Δεν ζητιανεύουν κάτι, διεκδικούν δυναμικά να είναι ισότιμοι με τους έλληνες συμμαθητές τους. Ισότιμοι στα δικαιώματα, στο δρόμο, στα όνειρα.

Για μας τους οργανωμένους μετανάστες είναι ένας δεύτερος γαλλικός Νοέμβρης του 2005. Δεν είχαμε ποτέ αυταπάτες ότι όταν η οργή του κόσμου ξεχειλίζει θα μπορούσαμε να την κατευθύνουμε. Παρά τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια ποτέ δεν μπορέσαμε να πετύχουμε τέτοιες μαζικές αντιδράσεις. Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι δρόμοι. Η κραυγή που ακούγεται είναι για τα 18 χρόνια βίας, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, εξευτελισμού. Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας.

**Όλοι στους δρόμους, για την
αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια!**

**Δεν ξεχάσαμε, δεν ξεχνάμε,
αυτές οι μέρες είναι και δικές σας**

**για τον Λουάν,
τον Τόνυ,**

τον Αλέξη... τον Μοχάμεντ,

**αυτές οι μέρες είναι
και δικές μας...**

Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλευαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιάχαϊ, τον Τόνυ Ονύχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε.

Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικο στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απελάσεις και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους.

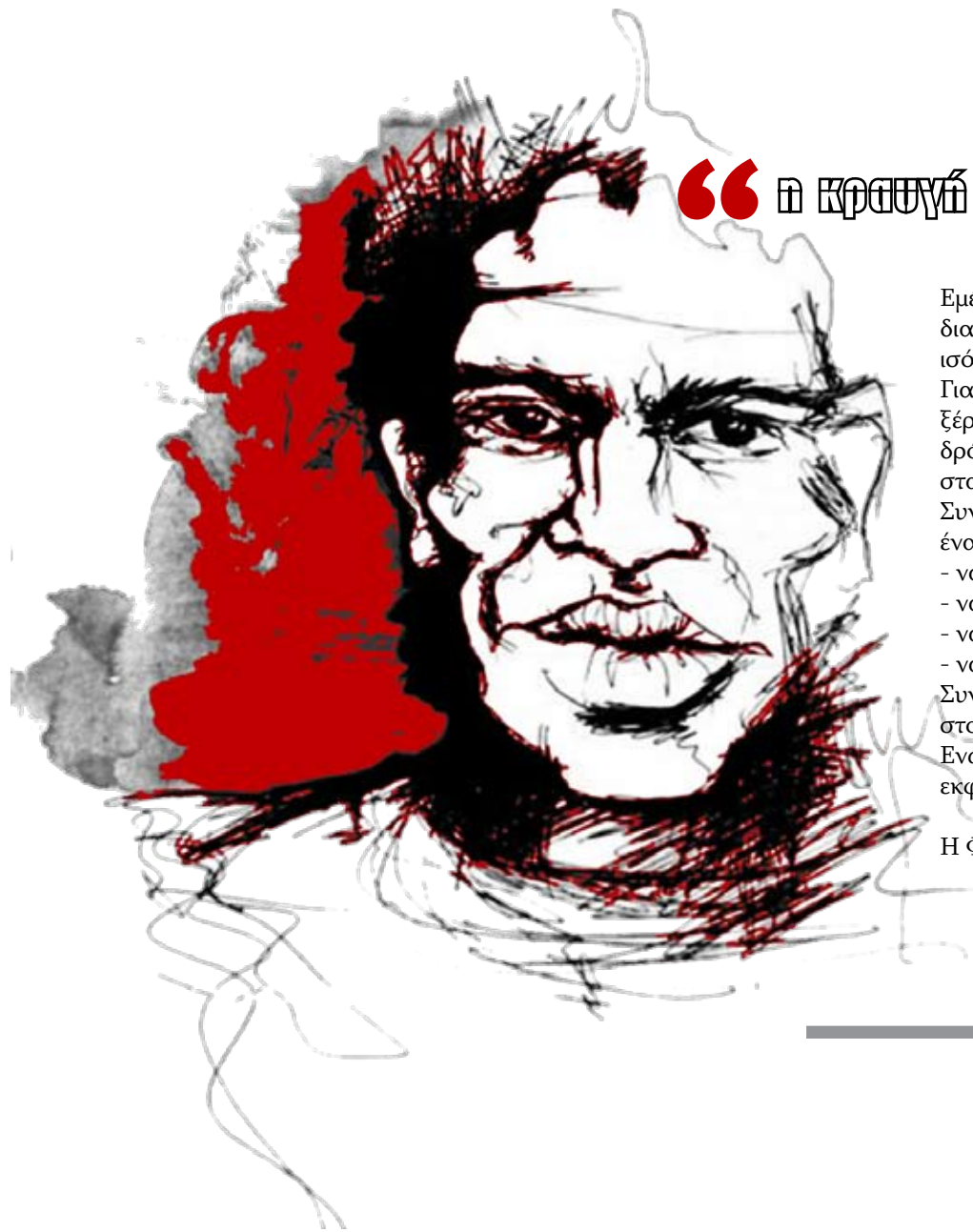
Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας αναγνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χαρτιά που θα κυνηγάμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο.

Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που πληρώνουμε απλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχθήκαμε, τις ήττες που χρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χωράγανε σε σχήματα, δεν έφερναν ψήφους, δεν πουλούσαν στα δελτία των 8.

Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Έβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πέτρου Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της Μεσολογγίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών.

Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες είναι όλων μας.

Στέκι Αλβανών Μεταναστών

“ Η ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Εμένα, ενός μαύρου, η ελευθερία μου σταματάει στο κατώφλι της πόρτας του διαμερίσματός μου. Και κάνω έκκληση στην ελληνική νεολαία που την απασχολεί η ισότητα όλων και τα δικαιώματα των ανθρώπων.

Για τον λόγο αυτό, ενώνομαι με εσάς στον ευγενή αγώνα που διεξάγετε, γιατί ξέρουμε ότι δεν αγνοείτε πως η αστυνομία μας στριμώχνει σε όλες τις γωνιές των δρόμων, μπροστά από τις στάσεις των λεωφορείων, του μετρό, ακόμα και μπρος στα σπίτια μας.

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικό λαέ, δεν σας το λέω σαν είδηση: Μπρος σε έναν αστυνομικό δεν έχω κανένα δικαίωμα παρά να υπακούω μέχρι του σημείου:

- να μου πάρει την κάρτα διαμονής
- να με κλωτσήσει επειδή απλώνω τα εμπορεύματά μου
- να μου αφαιρέσει όλα τα προσωπικά μου αντικείμενα επ' αόριστον
- να με χτυπάει όποτε θέλει

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικό λαέ, νοιώθω ότι βρίσκομαι στον 17ο αιώνα, στον αιώνα της βαρβαρότητας, όπου επιτρέπεται να πυροβολούν τον νέο Αλέξη.

Ενώνομαστε ακόμα μια φορά με τον αγώνα σας και με αφορμή αυτή την συνθήκη εκφράζουμε τα συλλυπητήριά μας στην οικογένειά του και τον ελληνικό λαό.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

...Κείμενο γραμμένο από μαύρους αδερφούς
Κατάληψη Ασοεε, 19.12.2008

Ε, μας ζηλεύετε με τους "μικροκαταστηματαρχές"...

Το κράτος, μη μπορώντας να διαχειριστεί τις γενικευμένες συγκρούσεις που ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τους ένστολους μισθοφόρους Κορκονέα και Σαραλιώτη, έβγαλε απ' τη φαρέτρα του όλα τα ιδεολογικά κατασταλτικά του όπλα. Έτσι, λοιπόν, πέρα απ' τη συνηθισμένη επιχείρηση λασπολόγησης από τα Μ.Μ.Ε και τη ρητορική τους περί γνωστών-άγνωστων κουκουλοφόρων, περιθωριακών, γόνων πλούσιων και συνάμα διαλυμένων οικογενειών (γενικότερα δηλαδή προβληματικών και απολίτικων πιτσιρικάδων που 35 χρόνια τώρα δυσφημούν τον τόπο), βλέπουμε να εμφανίζεται στο πολιτικό προσκήνιο ο φτωχός πλην τίμιος μεροκαματιάρης καταστηματαρχής της Ερμού και της Σκουφά για να εκπληρώσει τον καθεστωτικό του ρόλο.

Την πρώτη του εμφάνιση, βεβαίως, ως πολιτικό υποκείμενο την είχε κάνει πριν από λίγα χρόνια, όταν κατά τη διάρκεια των φοιτητικών και εργατικών αγώνων ωρυόταν στους τηλεοπτικούς φακούς για την κατάχρηση του δικαιώματος στη διαδήλωση που εμποδίζει την κατανάλωση και κατ' επέκταση τη δικιά του κονόμα, εε το μεροκάματο. Δεν παρέλειπε βεβαίως να ζητά και περισσότερη αστυνόμευση για την προστασία τη δικιά του και των εμπορευμάτων του, απολαμβάνοντας την αστυνομοκρατία που επιβλήθηκε στο κέντρο της Αθήνας τα τελευταία χρόνια.

Αυτός ο φουκαριάρης λοιπόν, ο ένας από εμάς, αφού τόσα χρόνια αισχροκερδεί σε βάρος μας, "συχνάζοντας" στα εμπορικότερα σημεία της πόλης (Ερμού, Πανεπιστημίου, Σταδίου, Κολωνάκι), και καταπατά τα στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων του (ελαστικά ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες, μαύρη εργασία, κατάργηση Κυριακάτικης αργίας), έρχεται να ζητήσει και τα ρέστα από ανθρώπους που τόλμησαν να επιτεθούν στις εκμεταλλευτικές δομές και στις εξουσιαστικές σχέσεις που γεννά αυτός ο κόσμος, μιλώντας για ανυπολόγιστες ζημιές και τυφλά χτυπήματα. Να μην

ανησυχεί όμως, τις ζημιές θα τις υπολογίσει η ασφαλιστική του και όσο για τα χτυπήματα τόσο αυτοί όσο και εμείς γνωρίζουμε πολύ καλά κατά πόσο ήταν τυφλά.

Αλλά, αλήθεια, για ποιες ζημιές μιλάμε;

Είναι προφανές ότι το σύνολο των καταστημάτων του κέντρου είναι ασφαλισμένα για το σύνολο των εμπορευμάτων τους. Πέραν της παραπάνω αυτονόητης ασφάλισης, το μεγαλύτερο μέρος των καταστημάτων έχει κάλυψη και για απώλεια εσόδων, αποζημίωση δηλαδή για περιπτώσεις που υπό συγκεκριμένες συνθήκες δε θα λειτουργήσουν. Τα ημερομίσθια των εργαζομένων τα ανέλαβε ο συλλογικός καπιταλιστής, το κράτος, μέσω του ΟΑΕΔ. Αν τέλος συνυπολογίσουμε το δεκαχίλιαρο που θα πάρουν άνευ λόγου και αιτίας (θυμίζει τα περσινά προεκλογικά τριχίλιαρα της Ηλείας) καθώς και μικροκομπίνες με εκ των υστέρων καταστροφή απούλητου εμπορεύματος, τελικά κερδισμένοι θα βγουν παρά χαμένοι.

Αφού λοιπόν το κράτος εκπλήρωσε το ρόλο του και προστάτεψε τα παιδιά του (δεν είναι μόνο οι μπάτσοι), περίμενε την ανταπόδοση και την πήρε. Στην Πάτρα και στη Λάρισα, όπου δεν σπάστηκε κανένα μαγαζί παρά μονάχα τράπεζες, βγήκαν μαγαζάτορες μαζί με φασιστοειδή (γνωστοί και ως αγανακτισμένοι πολίτες) να περιφρουρήσουν την έννομη τάξη, σε πολλές πόλεις οι μαγαζάτορες απομόνωσαν ή αποδοκίμασαν κινήσεις συμπαράστασης και αλληλεγγύης, ενώ στην Αθήνα εκφωνούσαν κατά παραγγελία δακρύβρεχτους πανηγυρικούς για του κόπους μιας ζωής που θα τους πάρει ίσα με 10 μέρες να τους ξανακτίσουν.

Για τη ζωή του 15χρονου Αλέξανδρου βεβαίως ούτε λόγος, για τα δολοφονικά μισθοφορικά σώματα ασφαλείας ούτε λόγος, για τις ζωές μας που ρημάζονται στις συμπληγάδες του δωρου και της κατανάλωσης ούτε λόγος.

Ε, για όλα αυτά μιλήσαμε εμείς...

Για άλλη μια φορά το κράτος διαφθοράς και ασυδοσίας, βλέποντας τις καρέκλες του να τρίζουν και την οργή του κόσμου να ξεχειλίζει με αφορμή την δολοφονία του Αλέξη και πολλές ακόμα αιτίες, με συνοπτικές προαποφασισμένες διαδικασίες και ψευδείς καταθέσεις μπάτσων, προφυλάκισε κόσμο με καρμπόν κατηγορίες προσπαθώντας να καταστείλει την λαϊκή οργή. Για να αναφέρουμε ένα ενδεικτικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης, μετά τον ανακριτή και πριν ανακοινωθεί η απόφαση προφυλάκισης ακούσαμε στο διάδρομο τους μπάτσους να λένε "Φέρτε τη κλούβα να τους πάρουμε".

Για άλλη μια φορά το κράτος διαφθοράς και ασυδοσίας, βλέποντας τις καρέκλες του να τρίζουν και την οργή του κόσμου να ξεχειλίζει με αφορμή την δολοφονία του Αλέξη και πολλές ακόμα αιτίες, με συνοπτικές προαποφασισμένες διαδικασίες και ψευδείς καταθέσεις μπάτσων, προφυλάκισε κόσμο με καρμπόν κατηγορίες προσπαθώντας να καταστείλει την λαϊκή οργή. Για να αναφέρουμε ένα ενδεικτικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης, μετά τον ανακριτή και πριν ανακοινωθεί η απόφαση προφυλάκισης ακούσαμε στο διάδρομο τους μπάτσους να λένε "Φέρτε τη κλούβα να τους πάρουμε γρήγορα". Προφανώς η πολιτική απόφαση της προφυλάκισης είχε ήδη παρθεί πολύ νωρίτερα.

Εκτός από την καταστολή χρησιμοποιήθηκαν και τα Μ.Μ.Ε. για να στρέψουν την κοινή γνώμη εναντίον κάθε μορφής αγώνα, πόσο μάλλον ενός τέτοιου αγώνα που πήρε διαστάσεις εξέγερσης.

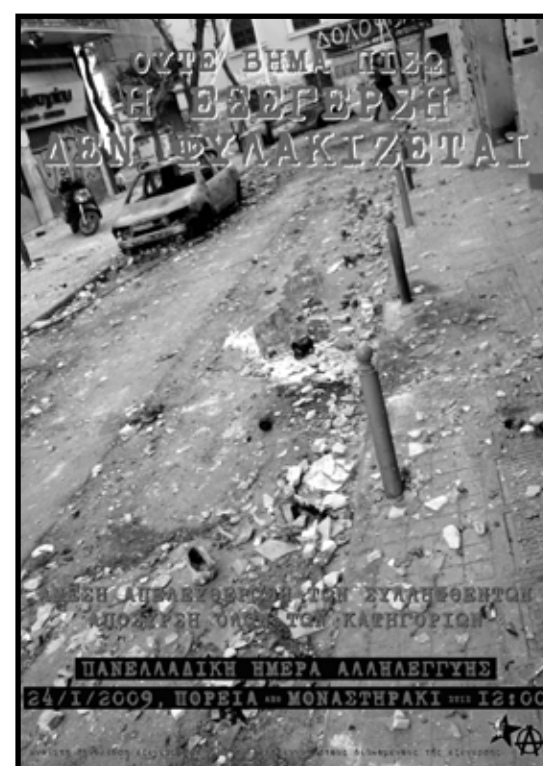
Εμείς οι κρατούμενοι στο κατ' ευφημισμό "σώφρονιστικό κατάστημα" Κορυδαλλου νιώθουμε την ανάγκη να εκφράσουμε ότι μπορεί τα κορμιά μας να είναι φυλακισμένα αλλά ο νους και η ψυχή μας είναι στον αγώνα που συνεχίζεται έξω.

Αποστόλης Κυριακόπουλος και άλλοι
προφυλακισμένοι για τα εξεγερσιακά
γεγονότα του Δεκέμβρη
Α' Πτέρυγα Κορυδαλλού
24 Δεκέμβρη 2008

Μήνυμα
από τους αιχμαλώτους
της εξέγερσης
που βρίσκονται στις
φυλακές Κορυδαλλού

ΥΙΟ ΤΗΝ ΠΑΡΗΣΕΤΥΗ...

Στην Αθήνα όπως και πανελλαδικά, οι εξεγερμένες και οι εξεγερμένοι οργανώνουν τις κινήσεις αλληλεγγύης στους συλληφθέντες και προφυλακισμένους. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς βρεθήκαμε έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού, στις 17/1 στην πανελλαδική πορεία που είχε καλεστεί στη Λάρισα και στις 24/01 (πανελλαδική ημέρα δράσεων) στη διαδηλώση αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθήνας. Για την αντιδημοφύηση σχετικά με τους διωκόμενους, η "Άνοιχτή συνέλευση εξεγερμένων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους της εξέγερσης" έχει δημιουργήσει ένα blog στο διαδίκτυο, στη διεύθυνση: www.kratoumenoieksegersis.blogspot.com

Από τις 6 Δεκέμβρη μέχρι την ημέρα κλεισίματος του εντύπου, οι συλληφθέντες της εξέγερσης πανελλαδικά υπολογίζονται σε πάνω από 273, εκ των οποίων τουλάχιστον 64 είναι προφυλακισμένοι. Συλλήψεις έγιναν σε Αθήνα, Βόλο, Ζάκυνθο, Ηράκλειο, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Καβάλα, Καστοριά, Κοζάνη, Λάρισα, Πάτρα, Πτολεμαΐδα, Ρέθυμνο, Ρόδο, Τρίκαλα, Χανιά.

Τις δύο πρώτες μέρες, η γραμμή από πλευράς κράτους ήταν σαφής: να ορίζονται τακτικές δικάσιμοι για τους πρώτους συλληφθέντες της εξέγερσης και να μην κρατείται κανείς. Όχι από κάποιον είδους ευαισθησία, αλλά από τον υπαρκτό φόβο του ξεσπάσματος της κοινωνικής οργής και μέσα στους «ναούς της δικαιοσύνης». Άλλωστε, στην Αθήνα, εκκρεμούσε ακόμα η προσαγωγή του δολοφόνου στον ανακριτή.

Τις αμέσως επόμενες μέρες, φυσικά, η γραμμή άλλαξε. Μετά το αρχικό σοκ, η προσταγή του καθεστώτος ήταν: επιστροφή στην ομαλότητα και την τάξη. Με κάθε μέσο. Οι δηλώσεις καραμανλή έκλεισαν το μάτι σε όλους τους επίδοξους «ήρωες της αντεπανάστασης», ένστολους και μη: «όσοι προκαλούν επεισόδια είναι εχθροί της δημοκρατίας». Τα ΜΜΕ στέρεψαν πολύ γρήγορα από «δάκρυα» για τον «αδικοχαμένο Αλέξη» καθώς και από την όποια «κατανόηση» της κοινωνικής οργής (προϊόν του αρχικού τους σαστίσματος) και το ίδιο γρήγορα επανήλθαν στον καθεστωτικό τους ρόλο, αυτόν της εξόφθαλμης παραπληροφόρησης, της συκοφάντησης και της επίθεσης σε όποιον αντιστέκεται. Εκπρόσωποι των μπάτσων δήλωναν όλο νόημα ότι «η υπομονή των συναδέλφων τους έχει εξαντληθεί», και ο νόων νοείτο. «Αγανακτισμένοι πολίτες», «μικρο»καταστηματάρχες του κέντρου και κάθε είδους θεσμικό παράσιτο, που δεν του περισσεύει μια κουβέντα για την δολοφονία, πρωτοστάτησαν στις τηλεοράσεις, εξαπολύοντας τη χυδαιότητά τους απέναντι στους εξεγερμένους.

Παράλληλα με την ιδεολογική επίθεση, η ΕΛ.ΑΣ. έκανε αυτό που γνωρίζει καλά. Επιθέσεις σε πορείες, ρίψη τόνων χημικών, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, πυροβολισμούς (στον αέρα, «εικονικούς», με πλαστικές σφαίρες), χιλιάδες προσαγωγές. Και μαζικές συλλήψεις...

Πρώτος και εύκολος στόχος ήταν οι μετανάστες, τους οποίους οι αρχι-πλιατσικολόγοι κατηγορήσαν για «πλιάτσικο» και οι οποίοι στην πλειοψηφία τους

καταδικάστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες, με μόνο στοιχείο τις καταθέσεις των μπάτσων, χωρίς δικηγόρο και μεταφραστή, με ποινές καρμπόν των 18 μηνών και με απελάσεις. Εύκολοι στόχοι ήταν και πολλοί νεαροί, ανήλικοι, μαθητές, ακόμα και οι γονείς τους. Και είναι προφανές ότι σε όλες τις περιπτώσεις δεν επρόκειτο για κάποιον είδους κρατική βλακεία ή ανικανότητα, αλλά για στοχευμένες συλλήψεις από εκείνες τις κοινωνικές ομάδες που θεωρήθηκε ότι μπορούν να αποκοπούν και να τρομοκρατηθούν πιο εύκολα.

Ιδιαίτερη θέση σ' αυτό το πογκρόμ κατέχει η Λάρισα, όπου, από τις συνολικά 25 συλλήψεις που έγιναν στις 9.12.2008, οι 19 παραπέμφθηκαν με τον «αντι»τρομοκρατικό νόμο, κατηγορούμενοι για πολλά κακουργήματα αλλά και πλημμελήματα. Οι 11 από αυτούς είναι ανήλικοι μαθητές γυμνασίου και λυκείου, ενώ από τους ενήλικες, οι τέσσερις προφυλακίστηκαν.

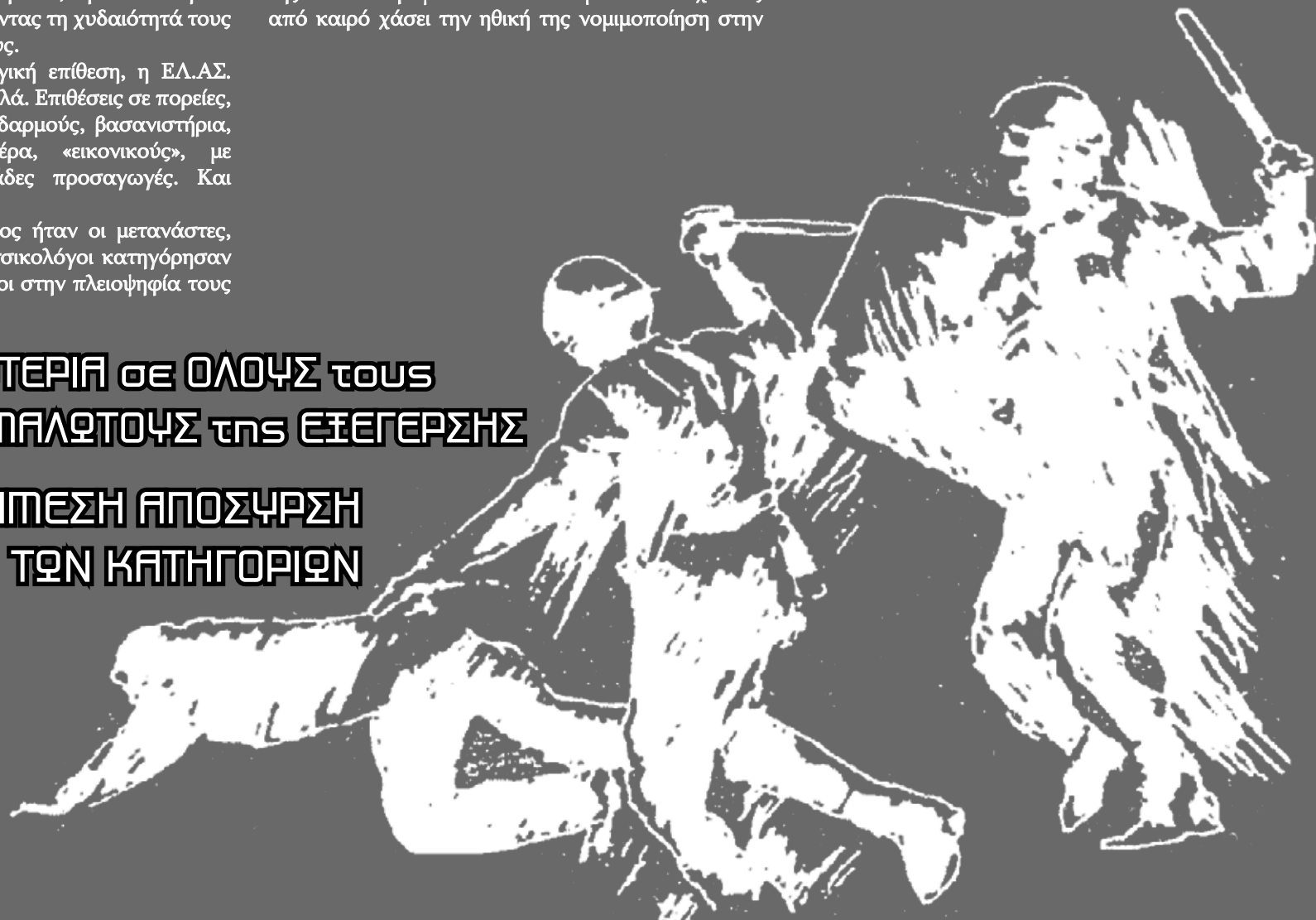
Είναι προφανές ότι θα χρειάζονταν πολλές σελίδες για να γίνει έστω μια στοιχειώδης χωριστή αναφορά στον πρωτοφανή αριθμό των συλλήψεων, προφυλακίσεων αλλά και στη βία, τους τραυματισμούς και τις λοιπές «παράπλευρες απώλειες» με τις οποίες συνοδεύτηκαν. Και έχει περάσει στη σφαίρα του αυτονόητου ότι πρόκειται για περιπτώσεις όπου στη συντριπτική τους πλειοψηφία σχηματίστηκαν κατηγορίες αποκλειστικά με τις καταθέσεις των μπάτσων. Όπως και να 'χει, αυτό που μένει στην ουσία είναι ότι όλοι τους είναι αιχμάλωτοι της εξέγερσης, της δικής μας εξέγερσης. Κατά τα άλλα, τα πράγματα πλέον είναι πολύ ωμά για να εθελουφλεί κανείς, κι ίσως τα λόγια να περισσεύουν.

Είναι όμως παραπάνω από βέβαιο ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη επέφερε ένα ανεπανόρθωτο πλήγμα στις βεβαιότητες της κυριαρχίας· τις συνέτριψε. Και αυτές τις μέρες, η δημοκρατία, στην προσπάθειά της να ανατρέψει τα νέα δεδομένα και έχοντας από καιρό χάσει την ηθική της νομιμοποίηση στην

κοινωνία, χρησιμοποιεί τις μεθόδους που την κρατούν (νεκρο)ζώντανη τα τελευταία χρόνια: τη δημιουργία αισθήματος φόβου και ανασφάλειας στην κοινωνία και την ταυτόχρονη και την καταστολή των κοινωνικών κομματιών που στοχεύουν στην ενοποίηση και τη διάχυση των αντιστάσεων. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται η όλη θεματολογία των ΜΜΕ (τρομοκρατολογία, απαγωγές, δολοφονίες, κλπ), αλλά και η στοχευμένη επίθεση στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο, με τόνους λασπολογίας και κρατικής προπαγάνδας, με εισβολές σε σπίτια, νέες συλλήψεις, προφυλακίσεις...

Και είναι εξίσου βέβαιο ότι δεν ήρθε ξαφνικά κάποια χούντα· αυτή είναι η δημοκρατία, αυτή υπήρξε πάντα. Απλά τώρα είμαστε πολλοί, και απλά «τηρεί τις αναλογίες». Όμως, το έργο της άγριας καταστολής είναι χιλιοπαιγμένο και δεν μας τρομάζει, πολύ περισσότερο τώρα. Η συνέχιση του αγώνα και η αλληλεγγύη απέναντι σε όλους τους αιχμάλωτους της εξέγερσης είναι ο μόνος τρόπος για κρατηθεί ζωντανό το βίωμα του Δεκέμβρη: ότι όλα είναι δυνατά.

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ σε ΟΛΟΥΣ τους
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΑΠΕΣΗ ΑΠΟΣΥΡΣΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ**

«Παλιέ κόσμο, υφαίνουμε ένα εάβανο για ένα»

Λες και υπήρξε ξαφνικά μια παύση. Μια τελεία, σε μια ροή που έμοιαζε νομοτελειακή. Λες και πετάχτηκε από το παράθυρο ο ζωγράφος, αφηγητής και κάτοχος της Ιστορίας, μαζί με όλα του τα σύνεργα. Και πήραμε εμείς το εργαστήρι.

Κι αρχίσαμε να φτιάχνουμε τα δικά μας χρώματα, με αποχρώσεις και μίγματα από τις χιλιάδες ταπεινώσεις που βιώνουμε καθημερινά, παίρνοντας την ιστορία μας στα χέρια μας.

Με τα χρώματα αυτά να είναι από οργή, δάκρυα και κραυγές, ανακατεμένα με συναισθήματα αμέτρητων εξαναγκασμών. Από το βίαιο του πρωινού ξυπνήματος, το άγχος των καθημερινών δρομολογίων, το ατελείωτο των ωρών στις ουρές της υπομονής, τον εγκλεισμό των σχολείων, των υποσχόμενων επιδόσεων των φροντιστηρίων. Χρώμα από το ήχο της κάρτας στη δουλειά, την γεύση της απόλυσης από το αφεντικό, τα ψίχουλα των επιδομάτων, από την κοροϊδία και τον εξευτελισμό των αδειών παραμονής και των αιτήσεων ασύλου, την ανία μπροστά στην τηλεόραση, το μέτρημα των χρημάτων που δεν φτάνουν ποτέ, τα ληγμένα δάνεια και τις τοκισμένες τους δόσεις, όλων εκείνων των προστακτικών, των περιορισμών και των υποχρεώσεων που ασφυκτικά μας περιβάλλουν.

Χρώματα μπερδεμένα.

Μια πληθώρα προσμίξεων, αποχρώσεων αναμεμιγμένων συναισθημάτων και πράξεων. Όλα μαζί απλωμένα στην παλέτα, και πινέλο η οργή μας. Που ξεχύθηκε στο δρόμο, ξεσπώντας στον καμβά. Γιατί τελικά δεν άντεξε μια επιπλέον αφορμή.

Και την πήρε από μια σφαίρα.

Γιατί αν είναι κάτι που πραγματικά εξοστρακίστηκε εκείνες τις μέρες, είναι η ροή της δική μας πορείας. Κάπου βρήκε και λοξοδρόμησε, δραπετεύοντας από την προκαθορισμένη καθημερινή διαδρομή μιας ολοένα και ασφυκτικότερης επιβίωσης, μέχρι τη στιγμή που, αλλάζοντας απότομα κατεύθυνση, ξεχείλισε σαν χείμαρρος πλημμυρίζοντας τη σατισμένη πόλη.

Και το τοπίο στον πίνακά μας πυρακτωμένο αρχίζει να μορφοποιείται από πυρπολημένα και κατεστραμμένα κτίρια αστυνομικών τμημάτων, κρατικών υπηρεσιών, γραφείων εφημερίδων. Από καμένα, σπασμένα και λεηλατημένα καταστήματα και πολυκαταστήματα «γνωστών-αγνωστών» επωνυμιών, τραπεζών, σούπερ-μάρκετ και πολυεθνικών, από τα φλεγόμενα πολυτελή αυτοκίνητα και τις αντιπροσωπείες τους. Και οι δρόμοι, βαθιές χαρακιές γεμισμένες με γκρεμισμένα διαφημιστικά ταμπλό, κάτω από πυρακτωμένες στάσεις λεωφορείων, ακρωτηριασμένα μέλη από κούκλες καταστημάτων, σπασμένες κάμερες παρακολούθησης, πυρπολημένες γούνες, τσαλαπατημένες τσάντες, πεταμένα παπούτσια, όλα μαζί μπερδεμένα με απόηχους κρότων και προσκρούσεις αντικειμένων.

Μίγμα μοναδικό!

Εξέγερση, κοινωνική αναταραχή, ξέσπασμα, ξεσηκωμός, αφύπνιση, έφοδος, πύρινο αντάρτικο...

Δεν έχει σημασία, ονόμασέ το όπως θες.

Σημασία έχει ότι όλοι αυτοί οι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, που μέχρι χθες μιλούσαμε διαφορετική γλώσσα ζώντας μες στην υποταγή και την ανέχεια, όλοι αυτοί που μέχρι χθες μας θέλανε αόρατους και μόνους, μεμιάς αποκτήσαμε μορφή και πράξαμε από κοινού. Οργισμένοι μαθητές, νεολαίοι, εργαζόμενοι, απολυμένοι, τρελαμένοι κάθε ηλικίας, διαφορετικής υπηκοότητας, «άθεοι» κάθε θρησκείας... Όλοι μαζί, από τις μικρές και μεγάλες μας μητροπόλεις, επιτιθέμενοι στα σύμβολα αυτού του κόσμου.

Σαναπασφαλισμένη χειροβομβίδα που ξεερράγη στον χάρτη της χώρας, με τα θραύσματα της να ξεπερνούν τα σύνορά και να σφηνώνονται βαθιά στο σώμα του πλανήτη. Με το κέντρο μιας πρωτεύουσας σε κατάσταση «έκτακτης ανάγκης», μιας πόλης που έστεκε άναυδη και ισοπεδωμένη, παρατηρώντας την καταστροφή της. Και την υπόλοιπη κοινωνία βγαλμένη από έναν λήθαργο που είχε σχεδόν διαλύσει κάθε έννοια κοινότητας αντικαθιστώντας την πραγματικότητα των ονείρων της με όνειρα «αξιώσεων» καριέρας και εξασφαλίσεων, όνειρα μπολιασμένα με έπιπλα και μικροσυσκευές, να παρακολουθεί αμήχανη το άγριο ξύπνημά της. Κι ο πίνακας της ιστορίας μας, βιτρίνα του καθωσπρεπισμού σπασμένη που αρχίζει κι ομορφαίνει ακόμα περισσότερο από τον φόβο και τον ανήσυχο ύπνο των κρατούντων. Τον φόβο κάθε λογής κυβερνητών, διοικητών, αξιωματικών, κομματάρχων, εκπροσώπων, δικαστικών αρχών, στελεχών, διευθυντών, τραπεζιτών, εφοπλιστών, καναλαρχών... Με τους δρόμους χαραγμένες γραμμές από πυρακτωμένο μέταλλο, καμένη ασφάλτο, χυμένο πλαστικό, θρυμματισμένο γυαλί, σε ένα τοπίο κατεστραμμένο, γεμάτο συντρίμια από οργή. Όλα τους πλέον υπολείμματα που αγριεύουν την επιφάνεια του πίνακα, ενώ ο μαύρος πυκνός καπνός, πέπλο από αποκαΐδια, σκιαγραφεί το φόντο καλύπτοντας μέγαρο, μουσεία, λόφους, αγάλματα, παρθενώνες.

Και στο βάθος, φωτίζοντας το σκηνικό, το χριστουγεννιάτικο δέντρο, με τις φλόγες του να καθρεπτίζονται στα παράθυρα της βουλής, κάνοντας σε να νομίζεις ότι επιτέλους το μπουρδέλο καίγεται. Απεικόνιση προφητικά βγαλμένη από το μέλλον ή αλλιώς αντανάκλασεις οίωνων, «προάγγελοι» κάποιας «μοίρας» αδιαμφισβήτητης που όλο και πλησιάζει. Εκδοχή ή προσμονή, με -ή χωρίς- αφορμή, πινελιά, όπως όλα δείχνουν, νομοτελειακή. Όπου το κτίριο αυτό, σύμβολο-«ναός» της αστικής δημοκρατίας, κάποια επομένη θα καταστραφεί, και μαζί του ολόκληρο το οικοδόμημα αυτού του «θαυμαστού» κόσμου της εκμετάλλευσης, του θαύματος και της υποταγής. Ενός «θαυμαστού» κόσμου, που ενώ έχει ματώσει και λεηλατήσει ολόκληρο τον πλανήτη, μετατρέποντας τα πάντα πάνω του σε εμπορεύσιμη ύλη προς εκμετάλλευση, έχει ακόμα και την υπεροψία να πιστεύει ότι θα μπορεί να επεκτείνεται εσαεί και απρόσκοπτα. Ενός συστήματος σε κρίση, που κάθε του «λύση» γεννά μια νέα κρίση, αναδεικνύοντας το προφανές: πως έτσι κι αλλιώς αυτό το σύστημα δεν έχει τίποτα πλέον να υποσχεθεί στους υπηκόους του.

Γι' αυτό, αν ρίξεις μια ματιά στο σκηνικό του

κόσμου, θα διαπιστώσεις ότι οι πίνακες σαν κι αυτόν πληθαίνουν, φωτίζοντας τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα σαν φωτοβολίδες νυκτός, σκιαγραφώντας στην επιφάνεια του παγκόσμιου χάρτη το μήνυμα στους όπου γης προύχοντες. Γιατί όπως τις μέρες του Δεκεμβρη το μόνο βέβαιο ήταν η αβεβαιότητα κάθε εκτίμησης σχετικά με το μέγεθος, τις προεκτάσεις και τις εκδοχές αυτής της δημιουργικής καταστροφής, έτσι και τώρα το μέλλον των κυρίαρχων και η διαιώνιση της λεηλασίας μας παραμένουν αβέβαια όσο ποτέ. Κι αν εκείνες τις μέρες του Δεκεμβρη αγγίξαμε τα όνειρά μας, ζώντας λίγο από την μαγεία τους, είναι βέβαιο ότι την επομένη σκοπεύουμε να τα αρπάξουμε και να γίνουμε ένα μαζί τους. Και φυσικά, ως τότε δεν θα περιμένουμε.

Μιας και πρόκειται ουσιαστικά για τη συνέχιση μιας κοινής ιστορίας. Μιας ιστορικής διαδρομής, ενός κοινού αργαλειού από το παρελθόν

που υφαίνει ακατάπαυστα, με τα νήματα μιας σειράς κοινωνικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων, τα κομμάτια ενός κοινού υφαντού. Και που πρέπει να εκπληρώσει σύντομα τον σκοπό του. Πριν προλάβει αυτός ο πολιτισμός να μας συμπαράσχει στο βέβαιο της καταστροφής του.

Και φυσικά, δεν σκοπεύουμε να είμαστε εμείς οι θεατές αυτού του «έργου».

*Στηρίζοντας χερά
το καθαυτό μας και
εστιάζοντας στον εγγόμενο
πίνακα,
στην εγγόμενη τινελιά,
υφαίνοντας νήμα το νήμα,
κομμάτι-κομμάτι,
το εάβανο που θα ντύσει
ολόκληρο αυτόν το εάτιο
κόσμο.*

Χορεύοντας στο ρυθμό του Δεκέμβρη

Έρχεται αργά με τη σιγουριά του θριάμβου. Σου χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά, σου ψιθυρίζει τρυφερά στο αυτί γλυκόλογα, σε νανουρίζει με ψέματα για να δεις όνειρα. Τη λένε Κανονικότητα.

Κάπου εκεί ανάμεσα στα όνειρα υπάρχει το «φάντασμα» τη εικόνας. Απλά σε στοιχειώνει και όταν δεν τη βλέπεις. Είναι μια εικόνα φιλτραρισμένη ή «πειραγμένη» γιατί κάποιος επιμελώς της έκρυψε τις ατέλειες, της έστρωσε ένα χαμόγελο ή της κόλλησε ένα μεγάλο δάκρυ και σαν μαριονέτα την έβγαλε στη σκηνή: κυρίες και κύριοι σας παρουσιάζω την Πραγματικότητα. Μετά θα μάθεις – ίσως και όχι – πως αυτό είναι το ψευδώνυμό της.

Κανονικότητα και Πραγματικότητα. Νομίζω τους αρέσει να πιάνονται από το χέρι και να χορεύουν. Ταιριαστό ζευγάρι, προσαρμόζονται αρκετά καλά οι κινήσεις της μιας στις χορευτικές φιγούρες της άλλης.

Η μια κυοφορεί. Η άλλη περιμένει να θρέψει, να νανουρίσει, να μεγαλώσει και να δυναμώσει αυτόν που θα γεννηθεί. Θα μπει και αυτός στο χορό και θα μάθει τα βήματα αμέσως. Γεννήθηκε, εξάλλου, πάνω στην έξαψη μιας χορευτικής στροφής σχεδόν μεθυστικής. Κι ύστερα αυτός θα σέρνει τον χορό κατά διαστήματα. Τον λένε Φόβο.

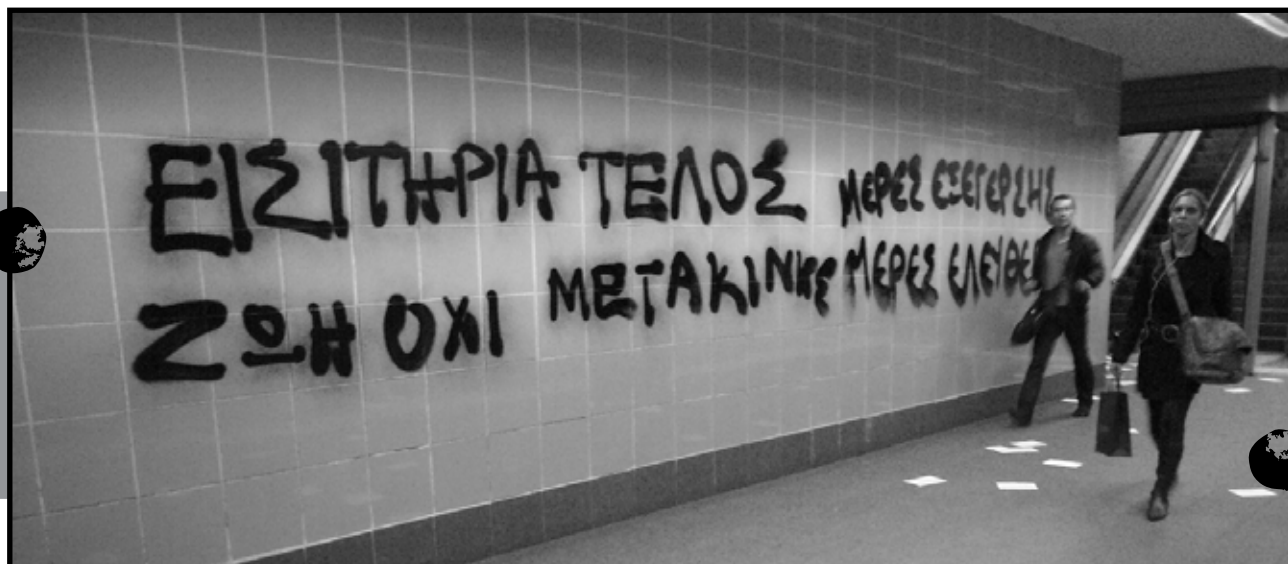
Το Σάββατο 6 Δεκεμβρίου ένα ουρλιαχτό διαπέρασε την λεπτή στρώση της καθημερινότητας, της φαινομενικά ήρεμης κανονικότητας, της βουβής και φοβισμένης ρουτίνας. Και πήγε και καρφώθηκε εκεί... στο κέντρο του κόσμου. Γκρεμίζοντας μονομιάς όλες τις στολισμένες βιτρίνες της κανονικότητας, αποκαλύπτοντας την βουβή και τρομαχτική της εξουσία που με λαγνεία έρποντας θέλει να σε τυλίγει συνεχώς. Αποκαλύπτοντας, ακόμα, την αποκρουστική όψη κάθε εξουσίας.

Ο τοίχος γκρεμίστηκε ή τουλάχιστον ράγισε και κλονίστηκε.

Και η κανονικότητα λιποθύμησε, έσβησε, αποκοιμήθηκε, για κάποιους πέθανε... Ο καθένας μπορεί να δώσει στο ουρλιαχτό και μια διαφορετική έννοια, αλλά όποια και αν είναι αυτή δεν θα καταφέρει να το εκφυλίζει. Ευτυχώς το ουρλιαχτό υπάρχει πέρα και έξω από όλες τις ερμηνείες και τα νοήματα. Γυμνό και ξεκάθαρο.

Αυτός ο Δεκέμβρης είναι και χαρισμένος στη ζωή. Χαρισμένος στην επιθυμία να υπάρχω ζωντανή και ζωντανός. Ζωντανόι ενάντια στο φόβο και τη βία που απλόχερα μοιράζουν σε δόσεις οι άγρυπνοι φρουροί της κανονικότητας: οι κάθε λογής πολιτικάντηδες, οι μπάτσοι, οι φιλήσυχοι και ενίοτε “αγανακτισμένοι” πολίτες, οι επαγγελματίες συνδικαλιστές, τα κάθε είδους αφεντικά και οι γνωστοί υπηρέτες της πλασματικής “πραγματικότητας” των κυρίαρχων μίντια, οι πιστοί και άγρυπνοι υπηρέτες των μεγάλων συμφερόντων, του ψέματος και της πλάνης, της αμάθειας και της ημιμάθειας, της ευτέλειας και της γελοιότητας, οι συνένοχοι στο έγκλημα που διαπράττεται αργά και σταθερά καθημερινά δίπλα μας, μπροστά στα μάτια μας.

Να παραμείνουμε ζωντανόι και να κάνουμε το βήμα απέναντι σε αυτό που μπορεί να μας προστάξει, τρομάξει, περιορίσει, καταναλώσει, βιάσει. Ας περπατήσουμε σε μια λεπτή και μαγική γραμμή. Εξάλλου, το ξέρεις. Είμαστε όλοι παίκτες στο ίδιο παιχνίδι, όπου πραγματικοί θεατές δεν υπάρχουν.

1-1-2009. Το νέο έτος ξεκινά ελπιδοφόρο(!), γεμάτο αυξήσεις που επιβαρύνουν όπως πάντα τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Άνθρωποι που επιλέγουν να μετακινηθούν με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς ή που δεν έχουν άλλη επιλογή, υποχρεούνται να καταβάλλουν το ποσό των 2 ευρώ για την καθημερινή τους μετακίνηση. Δηλαδή 60 ευρώ τον μήνα, ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό για να μετακινούμαστε απλώς από ένα σημείο σ' ένα άλλο (σημεία κατανάλωσης, εργασίας και διασκέδασης), για έναν νεκρό χρόνο, ανεπικοινωνήτο, εξατομικευμένο, μοναχικό. Σε γυαλιστερά αποστειρωμένους χώρους (όπως οι σταθμοί Μετρό, ΗΣΑΠ), γεμάτους με κάμερες, ειδικούς φρουρούς και απαγορεύσεις. Με μόνη διέξοδο «επικοινωνίας» αυτή με τις δεκάδες διαφημίσεις, για να ενισχύεται η ροπή προς την κατανάλωση (ένα όχι και τόσο αθώο παράδειγμα: διαφήμιση σαμπουάν που για καιρό υπήρχε στα βαγόνια του ΜΕΤΡΟ, διαχωρίζει έμφυλα τους επιβάτες μέσω των μηνυμάτων που περνούσε : στην μία στήλη θέσεων που απευθυνόταν σε άνδρα το σλόγκαν ήταν: «για υγιή και γερά μαλλιά X», στην απέναντι στήλη για την ίδια μάρκα σαμπουάν αλλά απευθυνόμενοι σε γυναίκα αυτή τη φορά οι εξυπνάκιδες μαρκετίστες παρακινούν: «για όμορφα και λαμπερά μαλλιά X»). Εύκολη εποχή για γρήγορη μετακίνηση, δύσκολη για ζωή. Για λίγο καιρό (πριν ακόμα φτάσουμε στον Δεκέμβρη), το επιβατικό κοινό ξεκινά μια επικοινωνία, παραχωρώντας το εισιτήριό του σε κάποιον άλλο, φτάνοντας στον σταθμό του προορισμού του. Φυσικά, την ίδια στιγμή, υπάρχουν κι εκείνοι που τίποτα δεν τους εγείρει και που χαμογελούν χαιρέκακα για το πρόστιμο που υποχρεούνται να καταβάλουν «λαθραίοι» επιβάτες και μετανάστες που δεν δύνανται να πληρώσουν κόμιστρο στις επιχειρήσεις μεταφοράς ανθρώπων-εμπορευμάτων.

Δεκέμβρης 2008, μήνας εξέγερσης, και τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς

...η αρχή γίνεται με παρέμβαση στον σταθμό του Μετρό «Πανεπιστήμιο»... Μοίρασμα κειμένων, παρουσία μπροστά στα ακυρωτικά μηχανήματα, συνθήματα. Οι αντιδράσεις των επιβατών θετικές, εκτός από λίγες εξαιρέσεις «αγανακτισμένων και φοβισμένων πολιτών» που ήθελαν οπωσδήποτε να πληρώσουν, αν και έβλεπαν πως κανένας άλλος δεν επικύρωνε εισιτήριο(!). Στη συνέχεια, σαμποταρίστηκαν τα ακυρωτικά μηχανήματα με τρόπο που επέτρεπε την ελεύθερη μετακίνηση για πολλές ώρες εωσότου κάποια από αυτά αντικατασταθούν. Τέλος, γράφτηκαν συνθήματα στους τοίχους και ακολούθησε αποχώρηση από τον σταθμό. Την ίδια ημέρα, πραγματοποιήθηκε παρόμοια παρέμβαση και στον σταθμό της Δάφνης. Η δράση επαναλήφθηκε μετά από λίγες ημέρες στον σταθμό Βικτώρια, με τα ίδια χαρακτηριστικά συν το σαμποτάζ των εκδοτικών μηχανημάτων. Ακολούθησε ταυτόχρονο

σαμποτάζ στους σταθμούς Ταύρος, Μοναστηράκι, Αττική, Άνω και Κάτω Πατήσια.

Με την έλευση του νέου έτους, άλλοι τρεις σταθμοί, εκείνοι των Πετραλώνων, της Ομόνοιας και του Μοναστηρακίου, είχαν τη χαρά να αποτελέσουν τους επόμενους στόχους της στο πλαίσιο της συγκεκριμένης παρέμβασης και για αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα. Κατά τη διάρκεια των δράσεων, οι κάμερες παρακολούθησης είτε βάφονταν με σπρέι είτε σπάζονταν.

Αποτέλεσμα; Σεκιουριτάδες σε αμηχανία, άφαντοι ελεγκτές, δαπανηρές φθορές στα μηχανήματα (πολλά από αυτά δεν έχουν αντικατασταθεί ακόμη και σήμερα). Κόσμος που επικροτεί τις ενέργειες, κόσμος που τρώει στο ΜΕΤΡΟ, που δεν αγοράζει εισιτήριο, που μετακινείται ελεύθερα.

...η συνέχεια είναι στο χέρι όλων μας...

Η τιμή του εισιτηρίου ανεβαίνει και η επίθεση γίνεται πιο μεθοδευμένη και ύπουλη. Σιδερένιες μπάρες θα χρησιμοποιηθούν στους σταθμούς, ώστε κανείς να μην μπορεί να εισέλθει χωρίς εισιτήριο ή προπληρωμένη κάρτα. Κι αυτό θα γίνει γιατί κανείς ΠΟΤΕ δεν μας ρωτά για ΤΙΠΟΤΑ αλλά και γιατί εμείς με τη στάση μας ΠΑΝΤΑ συναινούμε. Δεν κάνουμε τίποτα άλλο εκτός από το να γκρινιάζουμε στο ΤΕΛΟΣ. Μήπως ήρθε η στιγμή ΤΩΡΑ να κάνουμε κάτι ΜΑΖΙ;

Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΓΚΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

για την κατάληψη

Το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΑΣΟΕΕ), επί της οδού Πατησίων στο ύψος της Βικτώριας, καταλήφθηκε λίγη ώρα μετά τη γνωστοποίηση της δολοφονίας του Αλέξη το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη, και για 18 μέρες (μέχρι τις 24 Δεκέμβρη) αποτέλεσε μια εξεγερμένη κομμούνα.

Εστία συγκρούσεων με τις δυνάμεις καταστολής. Σημείο καθημερινών συνελεύσεων, ενημερώσεων και ανταλλαγής απόψεων. Έδαφος ανάληψης συλλογικών δράσεων (συνελευσιακών ή πρωτοβουλιικών) και συνεννόησης για την κάθοδο στις πορείες. Πυλώνας άρθρωσης λόγου και αντιπληροφόρησης με κείμενα, αφίσες, μεταφράσεις, ραδιοφωνικές εκπομπές από τη συχνότητα του αυτοδιαχειριζόμενου πομπού 98fm, καταλήψεις ραδιοσταθμών, δημιουργία blog και 3 τεύχη του περιοδικού "REVOLT" της κατάληψης. Πεδίο ενός επαναστατημένου χωροχρόνου, μιας καθημερινής ζωής έτσι όπως την ονειρευόμαστε: ομάδες περιφρούρησης του κτιρίου σε βάρδιες, ομάδες καθαριότητας, ομάδες μαγειρέματος, ομάδα στησίματος κειμένων-εντύπου-αφισών, ομάδα τυπογραφείου, ομάδα πρώτων βοηθειών, πρωτοβουλίες ανανέωσης των διατροφικών αποθεμάτων με απαλλοτριώσεις από κοντινά super markets, διάσπαρτες συντροφικές τις βραδινές ώρες στις αίθουσες, τους διαδρόμους, το κυλικείο, την ταράτσα του κτιρίου που να συζητούν για τα πεπραγμένα και τα μελλούμενα, συντροφικότητα.

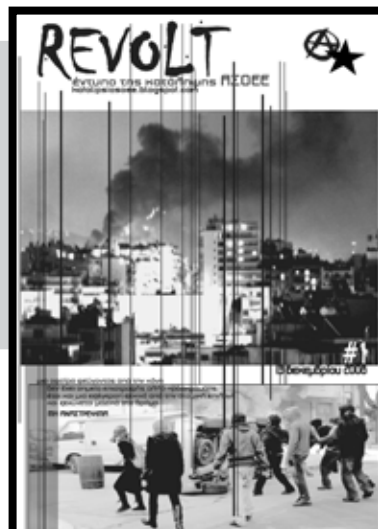
Μαζί με τις καταλήψεις του Πολυτεχνείου και της ΓΣΕΕ διαμορφώθηκε μια απελευθερωμένη ζώνη στο κέντρο της μητρόπολης που θα μπορούσε εύστοχα να χαρακτηριστεί ως η Κομμούνα της Πατησίων (σε παράφραση της Κομμούνας των Παρισίων του 1871).

Επιθυμία και επιδίωξη όλα αυτά να τα ξαναζήσουμε σε καθολική διάρκεια, ακόμα βαθύτερη ποιότητα και χωρίς χωροταξικούς περιορισμούς. Επιθυμία και επιδίωξη η επανάσταση στην καθημερινή ζωή.

Η κατάληψη της ΑΣΟΕΕ ξεκίνησε στις 06.12.08 και έληξε στις 24.12.08

της ΑΣΟΕΕ

συνέχεια στις σελίδες 16 & 17

Το βράδυ του Σαββάτου 6/12, μπάτσος-ειδικός φρουρός πυροβόλησε εν ψυχρώ στα Εξάρχεια τον 15χρονο Αλέξη Γρηγορόπουλο. Αυτό το γεγονός μιλάει από μόνο του, όπως κι οι πράξεις αντίστασης κι εξέγερσης που εξαπλώθηκαν γρήγορα από το ίδιο βράδυ στην Αθήνα και σε όλη την χώρα.

Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι στην καθημερινή βία και τρομοκρατία που δέχονται όλο και πιο έντονα το τελευταίο διάστημα μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, μέσω των μαζικών απολύσεων, της οικονομικής εξαθλίωσης, της αστυνομοκρατίας, της ψυχολογικής τρομοκρατίας που εξαπολύουν τα δελτία των 8.

Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία δεν ήταν επίσης ένα μεμονωμένο περιστατικό. Όσοι-ες διατηρούνε στοιχειώδη κοινωνική μνήμη, δεν ξεχνάνε ούτε την δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά τον Νοέμβριο του 1985 από τον μπάτσο Μελίστα, ούτε τις πιο πρόσφατες δολοφονίες του 23χρονου Ηρακλή Μαραγκάκη από ειδικό φρουρό στο Ηράκλειο Κρήτης, της 43χρονης Μαρίας Κουλούρη στην αγωνιζόμενη Λευκίμη, ούτε άλλωστε τους δολοφονημένους αγωνιστές από το καθεστώς της δημοκρατίας (Κουμής, Κανελλοπούλου, Τσιρώνης, Τεμπονέρας κ.α.). Δεν ξεχνάνε επίσης την γενικότερη δολοφονική πολιτική του κράτους και του κεφαλαίου. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα «εργατικά ατυχήματα» - καθημερινές δολοφονίες στα εργασιακά κάτεργα, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την μαζική εξόντωση εργατών στο Πέραμα τον Ιούλιο, τις καθημερινές δολοφονίες και ξυλοδαρμούς αναρίθμητων ανώνυμων μεταναστών από τα σύνορα του ελληνικού κράτους μέχρι τα αστυνομικά κρατητήρια, όπως και τις δολοφονίες των κρατουμένων στα κολαστήρια της δημοκρατίας.

Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία τέλος παίρνει την απάντηση που της αναλογεί... Στους δρόμους των πόλεων που φλέγονται από χιλιάδες νεολαίους, εργαζόμενους, άνεργους και μετανάστες που συγκρούονται με τις μονάδες καταστολής και επιτίθενται στους ναούς της κατανάλωσης, στους νόμιμους ληστές που βρίσκονται στις τράπεζες, στους νόμιμους δολοφόνους που βρίσκονται στα αστυνομικά τμήματα.

Κι ενώ ο αγώνας εξαπλώνεται κοινωνικά, με κατοίκους να πετάνε γλάστρες στους μπάτσους, μετανάστες να συγκρούονται στις γειτονιές τους με τα ΜΑΤ, μαθητές να καταλαμβάνουν τα σχολεία τους και να ξεχύνονται και να συγκρούονται στους δρόμους, τα ΜΜΕ απονομηματοδοτούν τις συγκρούσεις από τα γενικότερα κοινωνικά-ταξικά τους χαρακτηριστικά. Ενώ από την μια εκφράζουν τα «κροκοδείλια δάκρυα τους» για την δολοφονία, από την άλλη προσπαθούν να στρέψουν την κοινωνία ενάντια στους αγωνιζόμενους, παρουσιάζοντας τις επιθέσεις σε μεγαλοκαταστάματα και πολυεθνικές ως «ακραίες αντιδράσεις» που βλάπτουν το κοινωνικό σύνολο.

Όπως λοιπόν δεν αντιμετωπίζουμε την εν ψυχρώ δολοφονία ως μεμονωμένο περιστατικό κρατικής βίας, έτσι και δεν στρεφόμαστε απλά ενάντια στην «κακιά δεξιά» αλλά ενάντια σε όλες τις κυβερνήσεις και συνολικότερα ενάντια στο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό καθεστώς της αστικής δημοκρατίας.

1η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ

- Γι' αυτό δεν ζητάμε καμία παραίτηση υπουργών και
- κυβέρνησης, ούτε περιμένουμε οποιαδήποτε θεσμική
- δικαίωση για την δολοφονία. Δεν υπάρχει δικαίωση
- για μια δολοφονία, για καμιά κρατική δολοφονία.
- Υπάρχει μόνο η εξάπλωση της οργής, η όξυνση των
- απαντήσεων που δίνονται στους δρόμους, η επιθυμία
- μας η κοινωνική-ταξική οργή να στραφεί συνολικά
- και ανατρεπτικά ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα
- και τις εξουσιαστικές σχέσεις, πάνω στις οποίες
- δομείται η καταπιεστική πραγματικότητα που όλοι
- αντιλαμβανόμαστε.
- Ως ένα κομμάτι της κοινωνικής-ταξικής σύγκρουσης
- η Κατάληψη ΑΣΟΕΕ αποτελεί έναν ανοιχτό χώρο για
- ενημέρωση και συνδιαμόρφωση συλλογικών δράσεων
- στους δρόμους. Ταυτόχρονα κρίνουμε ως σημαντική
- την κατάληψη πανεπιστημιακών ιδρυμάτων ως ένα
- χώρο αναδιοργάνωσης και αυτοοργάνωσης των
- δυνάμεων μας απέναντι στην κρατική καταστολή,
- έτσι ώστε σε αυτόν τον αγώνα που έχει ξεσπάσει να
- μην μείνει κανένας μόνος του απέναντι στο κράτος. Γι'
- αυτόν τον λόγο η Κατάληψη ΑΣΟΕΕ παραμένει ανοιχτή
- και καλεί σε συνέλευση την Δευτέρα 8/12 στις 20:00.

**ΑΠΟΛΛΗΓΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΤΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ**

**ΚΑΜΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΝΑ ΜΗΝ
ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ**

**ΟΣΟ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟ ΜΙΣΟΣ
ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ**

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Δεν έχουμε πει ακόμα την τελευταία μας λέξη, αυτές οι νύχτες είναι του Αλέξη.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ 08/12/08

Κυριακή 7/12 κι ο υπουργός εσωτερικών στην πρώτη του δήλωση σχετικά με τις εκτεταμένες συγκρούσεις που εξελίσσονταν σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου από το βράδυ του Σαββάτου για την κρατική δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου, διαπιστώνει πως «ο τραγικός θάνατος ενός παιδιού χρησιμοποιείται από κάποιους για τις δικές τους καταστροφικές επιδιώξεις», υποδεικνύοντας τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές.

Δευτέρα πρωί κι η κοινωνική οργή συνεχίζει να εξαπλώνεται απ' άκρη σ' άκρη στην επικράτεια με τους μαθητές να βγαίνουν στο προσκήνιο: πορείες, αποκλεισμοί δρόμων, φωτιές, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα. Το απόγευμα την σκυτάλη παίρνουν καλεσμένες και αυτοσχέδιες διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων σε πολλές πόλεις με επιθέσεις σε κρατικά κτίρια, τράπεζες, πολυκαταστήματα και γνωστές αλυσίδες... Τους γνωστούς

• «μεροκαματιάρηδες» για τα ΜΜΕ, που μέχρι πριν μια εβδομάδα βέβαια τους κατηγορούσαν για την ακρίβεια και για αισχροκερδείς ανατιμήσεις.

• Ο θάνατος του Αλέξη ήρθε να διασταυρωθεί με τους μικρούς καθημερινούς θανάτους της πειθαρχίας, των εντολών, των προστακτικών της εξουσίας, των ολοένα και δυσκολότερων όρων επιβίωσης, του ολοένα εντεινόμενου ελέγχου και καταστολής. Μια εξεγερτική ευαισθησία που μαζί με τη συσσωρευμένη ασφυξία γέννησε το ανεξέλεγκτο με μια πρωτόγνωρη ορμή κατά κρατικών-καπιταλιστικών στόχων-συμβόλων και των δυνάμεων καταστολής, οδηγώντας το πολιτικό σύστημα σε αποσταθεροποίηση.

Κι από την άλλη, μια δημοκρατία αποσαθρωμένη, σε οικονομική κρίση, απονομιμοποιημένη κοινωνικά από μικρά και μεγάλα «σκάνδαλα», με στρατιές φτωχών και αποκλεισμένων, να προσπαθεί να αντλήσει την κοινωνική συναίνεση για την πάταξη των ταραχών...

• Θεατρικές παραστάσεις ευαισθησίας μπροστά στις κάμερες από τον πρωθυπουργό, υπουργούς, βουλευτές, δημοσιογράφους και άλλα παράσιτα με ταυτόχρονες επικλήσεις για την αναγκαιότητα κοινωνικής ειρήνευσης και συμπόρευσης κράτους-κοινωνίας κάτω από την υπόσχεση της «εμβάθυνσης των δημοκρατικών θεσμών».

• Ωστόσο, ο περίφημος καταστατικός μύθος της δημοκρατίας, το «κοινωνικό συμβόλαιο», γίνεται στάχτη στους δρόμους της διάχυτης κοινωνικής ανταρσίας των ημερών. Γι' αυτό και το καθεστώς επιχειρεί με όλες του τις δυνάμεις να ανασυνταχθεί.

• Γι' αυτό γίνονται διαρκώς κυβερνητικές και παρακυβερνητικές συσκέψεις και ανακοινώσεις. Γι' αυτό τα ΜΜΕ σε εντεταλμένη υπηρεσία ανέλαβαν το γνώριμο ρόλο τους, αυτόν του οργανωμένου ψεύδους και της πρόκλησης φοβικών συνδρόμων, όπως οι ψευδείς αναφορές για εγκλωβισμένους σε κτίρια που δέχτηκαν επίθεση στη χθεσινή συγκρουσιακή πορεία και για αφαίρεση όπλων από οπλοπωλείο. Γι' αυτό ο πρωθυπουργός θα συναντηθεί σήμερα με τον πρόεδρο της δημοκρατίας και κατόπιν με όλους τους αρχηγούς των κομμάτων του κοινοβουλίου. Γι' αυτό τα σχολεία με ανακοίνωση του υπουργείου θα παραμείνουν σήμερα κλειστά, σε μια προσπάθεια να αποτραπούν οι συγκεντρώσεις μαθητών. Γι' αυτό η ΓΣΕΕ μετέτρεψε την αυριανή απεργιακή διαδήλωση σε απλή συγκέντρωση στο Σύνταγμα. Γι' αυτό οι αριστεροί στυλοβάτες του συστήματος ενώ «κατανοούν» το δίκιο της κοινωνικής οργής καταδικάζουν τις «ακρότητες» και, θέτοντας ζήτημα πτώσης της κυβέρνησης, μετατρέπουν την ανταρσία σε απλή διαμαρτυρία κατά της κυβερνητικής πολιτικής, λογική που αναπόδραστα οδηγεί στη συρρίκνωση της κοινωνικής δυναμικής.

Απέναντι στα σενάρια περί επιβολής καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης, τις κομματικές συναινέσεις, τους μιντιακούς προασπιστές της τάξης και της ασφάλειας και κάθε καλοθελητή μεσολαβητή...καμιά αναδίπλωση, καμιά ανακωχή. Όλοι στους δρόμους.

Η κατελημμένη ΑΣΟΕΕ, ως κομμάτι της κοινωνικής-ταξικής ανάφλεξης και σύγκρουσης συνεχίζει να αποτελεί έναν ανοιχτό χώρο για ενημέρωση και συνδιαμόρφωση συλλογικών δράσεων στο δρόμο, έναν χώρο αναδιοργάνωσης και αυτοοργάνωσης των δυνάμεων μας απέναντι στην κρατική καταστολή, όπως και όλα τα άλλα κατελημμένα πανεπιστημιακά ιδρύματα.

2η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΕΛ.ΑΣ. ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ, ΡΟΥΦΙΑΝΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ & ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ

Δεν έχουμε πει ακόμα την τελευταία μας λέξη, αυτές οι νύχτες είναι του Αλέξη.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ 09/12/08

Η κατάληψη του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ξεκίνησε στις 06.12.08 και έληξε στις 24.12.08

[9.12.08]
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη 2008 δολοφονήθηκε εν ψυχρώ ο 15χρονος σύντροφος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος, χτυπημένος από μία σφαίρα στο στήθος από όπλο ειδικού φρουρού στα Εξάρχεια.

Αντίθετα με τις δηλώσεις των συνέννοχων στη δολοφονία πολιτικών και δημοσιογράφων δεν πρόκειται για «μεμονωμένο περιστατικό» αλλά για έκρηξη της κρατικής καταστολής που συστηματικά και οργανωμένα θέτει στο στόχαστρο τους αντιστεκόμενους, τους εξεγερμένους, τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές. Είναι το αποκορύφωμα της κρατικής τρομοκρατίας που εκφράζεται με την αναβάθμιση του ρόλου των κατασταλτικών μηχανισμών, τον συνεχή εξοπλισμό τους και την αύξηση των ποσοστών βίας που ασκούν, με το δόγμα της «μηδενικής ανοχής», με την προπαγάνδα εγκληματοποίησης και συκοφάντησης των αγωνιζόμενων. Όλη αυτή η συνθήκη είναι που προετοιμάζει το έδαφος για την ένταση της καταστολής, επιχειρώντας να αποσπάσει συναίνεση, και οπλίζει τα χέρια των ένστολων φονιάδων.

Η δολοφονική βία απέναντι σε εκείνους που αγωνίζονται στοχεύει στην τρομοκράτηση και τον παραδειγματισμό όλων, εκβιάζοντας την υποταγή. Είναι κομμάτι της συνολικής επίθεσης

• του κράτους και των αφεντικών • απέναντι σε ολόκληρη την κοινωνία, • για την επιβολή σκληρότερων όρων • εκμετάλλευσης και καταπίεσης, • για την εμπέδωση του ελέγχου • και της καταστολής. Από τα • σχολεία και τα πανεπιστήμια ως • τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς • με τους εκατοντάδες νεκρούς • από «εργατικά ατυχήματα» και • τις συνθήκες ανέχειας για μεγάλο • μέρος του πληθυσμού, από τα • ναρκοθετημένα σύνορα, τα πογκρόμ • και τις δολοφονίες μεταναστών, τις • «αυτοκτονίες» κρατουμένων στις • φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα • ως τις «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» • στα μπλόκα και την καταστολή • τοπικών αντιστάσεων, η δημοκρατία • δείχνει τα δόντια της.

Από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστή η δολοφονία, ξεσπούν αυθόρμητες πορείες και συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο, η ΑΣΟΕΕ και η Νομική και γίνονται επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους σε πολλές περιοχές. Πορείες, συγκεντρώσεις και επιθέσεις εκδηλώνονται στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Βόλο, τα Χανιά, το Ηράκλειο, τα Γιάννενα,

την Κομοτηνή και σε αρκετές ακόμα πόλεις. Στην Πατησίων, οι συμπλοκές διαρκούν όλη τη νύχτα. Έξω από το πολυτεχνείο, τα ΜΑΤ κάνουν χρήση πλαστικών σφαιρών. Την Κυριακή 7/12, χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται προς τη ΓΑΔΑ επιτιθέμενοι στις αστυνομικές διμοιρίες και ακολουθούν πρωτοφανούς έντασης συγκρούσεις στους δρόμους του κέντρου που διαρκούν μέχρι αργά τη νύχτα. Από τα γεγονότα υπάρχουν πολλοί διαδηλωτές τραυματίες και αρκετοί συλληφθέντες.

Συνεχίζουμε την κατάληψη του Πολυτεχνείου που ξεκίνησε το βράδυ του Σαββάτου δημιουργώντας ένα χώρο συνάντησης για κάθε αγωνιζόμενο και ακόμα μία σταθερή εστία αντίστασης μέσα στην πόλη.

Στα οδοφράγματα, στις καταλήψεις των σχολών, στις πορείες και τις συνελεύσεις κρατάμε ζωντανή τη μνήμη του Αλέξανδρου, αλλά και του Μιχάλη Καλτεζά και όλων των συντρόφων που δολοφονήθηκαν από την εξουσία, οξύνοντας τον αγώνα για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους, χωρίς

• αστυνομίες, στρατούς, φυλακές και • σύνορα. • Οι σφαίρες των ένστολων φονιάδων, • οι ξυλοδαρμοί και οι συλλήψεις • διαδηλωτών, ο χημικός πόλεμος με • ασφυξιογόνα από τον αστυνομικό • στρατό, όχι μόνο δεν θα καταφέρουν • να επιβάλουν τον τρόπο και την • σιωπή αλλά γίνονται οι αιτίες να • υψωθούν απέναντι στην κρατική • τρομοκρατία οι κραυγές του αγώνα • για ελευθερία, να εγκαταλειφθεί ο • φόβος, να συναντηθούμε -όλο και • περισσότεροι- στους δρόμους της • εξέγερσης. Για να ξεχειλίσει η οργή • που θα τους πνίξει!

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (6-7/12/08)

Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους και όλες που καταλαμβάνουν σχολές, διαδηλώνουν και συγκρούονται με τους κρατικούς δολοφόνους, σε όλη τη χώρα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΟΥΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΟΥΤΕ ΑΠΟ ΠΟΥΘΕΝΑ!

[21/12/08]

Από το Σάββατο 20 Δεκέμβρη το βράδυ και μετά τις συγκρούσεις στο χώρο του Πολυτεχνείου (μία από τις δεκάδες μαζικές συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας που ακολούθησαν τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου), μια έντονη παραφιλολογία άρχισε να πλανάται πάνω από το χώρο της κατάληψης του ΕΜΠ.

Συνεχείς πληροφορίες για εισβολή της αστυνομίας στο χώρο του κατειλημμένου Πολυτεχνείου, σε συνδυασμό με τις στρατηγικές κινήσεις των ΜΑΤ την ώρα των συγκρούσεων, προέλεξαν το προφανές. Η αστυνομία σχεδιάζει να εφορμήσει στην κατάληψη. Παρακάμπτοντας την πυρτανεία, και προσφέροντας τη “γη και το νερό” του Πολυτεχνείου στην εισαγγελία, την αστυνομία και το υπουργείο εσωτερικών, διαμήνυσαν έμμεσα αλλά με σαφήνεια, με απειλές και εκβιασμούς, ότι μας μένουν “λίγες ώρες”.

Τους απαντάμε ότι μας μένει όσος χρόνος αποφασίσει το εξεγερμένο κομμάτι της κοινωνίας που δεν δέχεται τελεσίγραφα. Ότι όλους αυτούς που συμμετείχαν, συμμετέχουν και θα συνεχίσουν να το κάνουν σε εξεγερτικές πρακτικές, καλά θα κάνουν να τους σέβονται και να τους φοβούνται. Αυτούς ακριβώς, αυτές ακριβώς τις χιλιάδες των εξεγερμένων, των μαθητών, των εργατών, των ανέργων, των μεταναστών, των συντρόφων καλούμε σε διαρκή επαγρύπνηση στο χώρο του Πολυτεχνείου ενόψει της εξυφαινόμενης εισβολής.

Καλούμε όλους και όλες σε μαζική παρουσία στο χώρο της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΠΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ
ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΕΡΟΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ!

ανακοίνωση ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΓΣΕΕ

Την ιστορία μας ή θα την καθορίσουμε εμείς
ή θα καθοριστεί ερήμην μας.

Η κατάληψη της ΓΣΕΕ ξεκίνησε στις 17.12.08 και έληξε στις 21.12.08

Εμείς, οι χειρώνακτες εργάτες • πηλύντες τις σύγκρουσης, την ίδια • το χώρο- ως συνέχεια του κοινωνικού • δουλειά. Συνηθίσαμε να μετράμε
υπάλληλοι, άνεργοι, προσωρινοί, • στιγμή που η καπιταλιστική κρίση στην • ανοίγματος που δημιούργησε η εξέγερση- • τους σακατεμένους και τους νεκρούς
ντόπιοι και μετανάστες, που δεν είμαστε • Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο οδηγεί • ο οποίος έχει κτιστεί με τις δικές μας • μας- γεγονότα που βαφτίζονται
τηλεθεατές και συμμετέχουμε από το • σε εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις οι • εισφορές και από τον οποίο είμαστε • «εργατικά ατυχήματα». Συνηθίσαμε να
Σάββατο βράδυ, μετά τη δολοφονία • οποίες από τα ίδια τα ΜΜΕ και τους • αποκλεισμένοι. Γιατί τόσα χρόνια • μετράμε και ν' αδιαφορούμε για τους
του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις • διαχειριστές τους παρουσιάζονται ως • εμπιστευόμαστε την τύχη μας σε κάθε • μετανάστες- ταξικούς αδελφούς μας-
διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις με την • «φυσικό φαινόμενο». • λογής σωτήρες, φτάνοντας να χάσουμε • που δολοφονούνται. Κουρασθήκαμε να
αστυνομία, στις καταλήψεις του κέντρου • Να στηλιτεύσουμε και να αποκαλύψουμε • ακόμα και την αξιοπρέπεια μας. Σαν • ζούμε με το άγχος της εξασφάλισης του
και των γειτονιών, που πολλές φορές • το ρόλο της συνδικαλιστικής • εργαζόμενοι πρέπει να αρχίσουμε να • μισθού, των ενσήμων και μιας σύνταξης
χρειάστηκε να παρατήσουμε τη δουλειά • γραφειοκρατίας στην υπονόμευση της • αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας και • που φαντάζει όνειρο απατηλό.
μας και τις καθημερινές μας υποχρεώσεις • εξέγερσης και όχι μόνο. Η γσσε και όλος • να μην αναθέτουμε τις ελπίδες μας σε • Όπως παλεύουμε ώστε να μην αφήσουμε
για να βρεθούμε στο δρόμο με τους • ο συνδικαλιστικός μηχανισμός, που τη • κανέναν πεφωτισμένο ηγέτη ή «ικανό» • τη ζωή μας στα χέρια των αφεντικών και
μαθητές, τους φοιτητές και τους άλλους • στηρίζει, δεκαετίες τώρα, υπονομεύουν • αντιπρόσωπο. Πρέπει να αποκτήσουμε • των συνδικαλιστών αντιπροσώπων έτσι
προλετάρους που αγωνίζονται. • αγώνες, παζαρεύουν την εργατική μας • φωνή, να βρεθούμε, να μιλήσουμε • δεθ' αφήσουμε στα χέρια του κράτους και
Αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτήριο • δύναμη για ψίχουλα, διαιωνίζοντας • να αποφασίσουμε και να δράσουμε. • των δικαστικών μηχανισμών του κανένα
της γσσε για : • το καθεστώς της εκμετάλλευσης και • Ενάντια στη γενικευμένη επίθεση που • από τους συλληφθέντες εξεγερμένους.
Να το μετατρέψουμε σε χώρο ελεύθερης • της μισθωτής σκλαβιάς. Ενδεικτική • βρισκόμαστε. Η δημιουργία συλλογικών • ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ
έκφρασης και συνάντησης των • είναι η στάση τους την προηγούμενη • αντιστάσεων «από τα κάτω» είναι • ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
εργατών. • Τετάρτη που ακυρώνοντας την • μονόδρομος. • ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ
Να διαλύσουμε το μύθο που προωθούν • προγραμματισμένη απεργιακή πορεία • Να προωθήσουμε την ιδέα της • ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
τα ΜΜΕ ότι οι εργάτες ήταν και είναι • περιορίστηκε στην οργάνωση μιας • αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης • ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
απόντες από τις συγκρούσεις και ότι • σύντομης συγκέντρωσης στο Σύνταγμα • στους χώρους δουλειάς, τις επιτροπές • ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
η οργή που εκφράζεται αυτές τις μέρες • φροντίζοντας παράλληλα να διώξει τον • αγώνα και τις συλλογικές διαδικασίες • Τόσα χρόνια καταπίνουμε τη
είναι υπόθεση 500 «κουκουλοφόρων», • κόσμο άρον-άρον από την πλατεία μην • βάσης καταργώντας τους γραφειοκράτες • μιζέρια, τη ρουφιανιά και τη βία στη
«χουλιγκάνων» και λοιπά παραμύθια, • τυχόν μολυνθούν οι συγκεντρωμένοι • συνδικαλιστές.
ενώ στην οθόνη και στα παράθυρά • από τον ιό της εξέγερσης.
τους οι εργάτες ήταν παρόντες ως οι • Να ανοίξουμε για πρώτη φορά αυτό

Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών

ΟΤΑΝ ΤΑ ΒΑΖΟΥΝ ΜΕ ΕΝΑΝ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΤΑ ΒΑΖΟΥΝ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

Σήμερα 27/12 καταλάβαμε τα κεντρικά γραφεία του ΗΣΑΠ σαν μια πρώτη Σαπάντηση απέναντι στην δολοφονική επίθεση που δέχτηκε με βιτριόλι στο πρόσωπο η Κωνσταντίνα Κούνεβα στις 23/12/2008 ενώ γύριζε από την δουλειά της. Η Κωνσταντίνα νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση στην εντατική του Ευαγγελισμού με σοβαρά προβλήματα στην όραση και το αναπνευστικό.

Ποια είναι η Κωνσταντίνα; Και γιατί χτυπήθηκε;

Η Κωνσταντίνα είναι μία από τις εκατοντάδες μετανάστριες εργάτριες που εργάζεται χρόνια σαν καθαρίστρια σε καθεστώς υπενοικίασης. Είναι γενική γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών-στριών και Οικιακού Προσωπικού, μάχιμη συνδικαλίστρια, γνωστή για τη στάση της σε πολλά αφεντικά. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα είχε έρθει σε κόντρα με την εργοδοσία «ΟΙΚΟΜΕΤ» διεκδικώντας ολόκληρο το δώρο των Χριστουγέννων γι' αυτήν και τις συναδέλφισσές της και καταγγέλλοντας τις παρανομίες στη μισθοδοσία. Έχει προηγηθεί η εκδικητική απόλυση της μητέρας της από την ίδια εταιρεία, δυσμενής μετάθεση της ίδιας στο Μαρούσι, ενώ εκκρεμεί τριμερής συνάντηση στην Επιθεώρηση Εργασίας στις 5/1/09 ύστερα από καταγγελία της. Πράγματα καθόλου άγνωστα στο χώρο των εταιρειών καθαριότητας και υπενοικίασης εργαζομένων. Ίσα - ίσα.

Οι καθυστερημένες συμβάσεις, τα κλεμμένα μεροκάματα, οι κλεμμένες υπερωρίες, η διαφορά ανάμεσα σ' αυτά που υπογράφουν οι εργαζόμενοι και σ' αυτά που πραγματικά παίρνουν, η επιλογή σχεδόν αποκλειστικά μεταναστριών και μεταναστών με πράσινη κάρτα ώστε να βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας, η μη καταβολή εισφορών στο ΙΚΑ, πάντα με την κάλυψη του δημοσίου και των μιζαδόρων στελεχών του, που γνωρίζουν, υποθάλπουν και ενισχύουν τις μεσαιωνικές σχέσεις εργασίας, συνθέτουν τον κανόνα στους εργολάβους καθαριότητας.

Ειδικά στην «ΟΙΚΟΜΕΤ», μια πανελλαδική εταιρεία καθαρισμού και υπενοικίασης εργατών, ιδιοκτησίας Νικήτα Οικονομάκη, στελέχους του ΠΑΣΟΚ, που απασχολεί «επίσημα» 800 εργαζόμενους (οι ίδιοι οι εργαζόμενοι μιλούν τουλάχιστον για διπλάσιους ενώ τα τελευταία 3 χρόνια έχουν περάσει πάνω από 3000), η εργοδοτική παρανομία αποτελεί καθημερινότητα. Συγκεκριμένα, οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται να υπογράφουν λευκές συμβάσεις, οι οποίες δεν φτάνουν ποτέ στα χέρια τους. Δουλεύουν 6 ώρες και πληρώνονται για 4,5 (μισθός και ένσημα) για να μην ξεπερνούν τις 30 ώρες ώστε να γλιτώνει το αφεντικό την ένταξή τους στα βαρέα. Τρομοκρατούνται, μετατίθενται δυσμενώς, απολύονται και εκβιάζονται με οικειοθελή αποχώρηση (εργαζόμενη απειλήθηκε από την εργοδοσία, κρατούμενη για 4 ώρες σε χώρο της εταιρείας μέχρι να υπογράψει την παραίτησή της). Το αφεντικό στήνει εργοδοτικό σωματείο για να χειραγωγήσει τους εργαζόμενους ενώ απολύει και προσλαμβάνει κατά βούληση μη αφήνοντας κανένα περιθώριο εργασιακής επικοινωνίας και συλλογικής δράσης.

Τι σχέση έχει όμως η ΟΙΚΟΜΕΤ με τον ΗΣΑΠ;

Η ΟΙΚΟΜΕΤ έχει αναλάβει εργολαβικά την καθαριότητα του ΗΣΑΠ (αλλά και άλλων δημόσιων οργανισμών και επιχειρήσεων) επειδή μπορεί και «προσφέρει» το φτηνότερο πακέτο με τους μέγιστους όρους εκμετάλλευσης και υποτίμησης της εργασίας. Ένα τέτοιο καθεστώς «προσφοράς και ζήτησης» έχει οργανωθεί βάσει δημόσιων οργανισμών, ένας από τους οποίους είναι και ο ΗΣΑΠ. Ο ΗΣΑΠ είναι συνένοχος στη διατήρηση αυτού του καθεστώτος άγριας εκμετάλλευσης παρά τις επανειλημμένες καταγγελίες που είχαν γίνει από την πλευρά του σωματείου.

Η δολοφονική επίθεση ενάντια στη συναδέλφισσά μας είχε χαρακτήρα εκδίκησης και παραδειγματισμού.

Ο στόχος δεν ήταν τυχαίος: Γυναίκα, μετανάστρια, μάχιμη συνδικαλίστρια, μητέρα ανήλικου παιδιού, όσο πιο ευάλωτη στα μάτια των αφεντικών.

Ο τρόπος δεν ήταν τυχαίος: Έρχεται από «σκοτεινές» εποχές και με σκοπό να σημάδεψει, να παραδειγματίσει και να τρομοκρατήσει.

Ο χρόνος δεν ήταν τυχαίος: Τη στιγμή που ΜΜΕ, κόμματα, εκκλησία, επιχειρηματίες και εργατοπατέρες προσπαθούν να λιοδορήσουν το κίνημα της κοινωνικής έκρηξης, που η εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου μετασκευάζεται σε εξοστρακισμό, η επίθεση στην Κωνσταντίνα περνάει στα ψιλά.

Η εργοδοτική δολοφονική επίθεση ήταν προσεκτικά μελετημένη.

Η Κωνσταντίνα ήταν μία από εμάς. Ο αγώνας της για ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ είναι και ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ.

Η επίθεση στην Κωνσταντίνα μας σημάδεψε όλους: Στη μνήμη μας, από τα ρατσιστικά πογκρόμ, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τις επιθέσεις παρακρατικών, τα εργατικά ατυχήματα, τις κρατικές δολοφονίες, τις εργασιακές συνθήκες γαλέρας, τις διώξεις, τις απολύσεις και την τρομοκρατία, δείχνοντας το μακρύ δρόμο του κοινωνικού και ταξικού αγώνα.

Στην καρδιά μας που πλημμυρίζει από θλίψη και οργή και μας αφήνει μια φράση μόνο:

**ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΘΑ ΠΛΗΡΕΣΟΥΝ
Η ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
ΣΥΝΕΛΕΞΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ**

Κατάληψη ΗΣΑΠ
(26.12.08 - 28.12.08)

Η αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα

μετά την κατάληψη των κεντρικών γραφείων του ΗΣΑΠ στην Αθήνα έχει εκφραστεί πολύμορφα σε πανελλαδική κλίμακα με κινήσεις αντιπληροφόρησης, συλλογή χρημάτων για την οικονομική της ενίσχυση, καταλήψεις επιθεωρήσεων εργασίας και εργατικών κέντρων, σαμποτάζ σε ακυρωτικά μηχανήματα και κάμερες παρακολούθησης σε σταθμούς του ΗΣΑΠ, επιθέσεις σε γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ του μεγαλοστελέχους του ΠΑΣΟΚ Νικήτα Οικονομάκη, μαζικές διαδηλώσεις (ορισμένες εξ' αυτών με συγκρουσιακό χαρακτήρα, όπως η πορεία στις 22/1 στο κέντρο της Αθήνας που επιτέθηκε στις διμοιρίες φύλαξης του Υπουργείου Απασχόλησης στη οδό Πειραιώς και η πορεία στις 31/1 στον Πειραιά που επιτέθηκε στις διμοιρίες φύλαξης των κεντρικών γραφείων της ΟΙΚΟΜΕΤ κοντά στον ηλεκτρικό) και συνεχίζεται...

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ;

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑ του ΗΣΑΠ σε κτίρια, σταθμούς, σχολές, ως υπενοικιαζόμενη εργάτρια ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ της ΟΙΚΟΜΕΤ εργολαβική εταιρεία καθαρισμού του ΗΣΑΠ και ανειμκας εργοδότης

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΡΙΑ Γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών-στριών, ένα διαρκές αγώνα για τα αφεντικά της με την διεκδίκηση και αποχώρηση από της ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗΣ στην ΕΠΙΤΕΛΕΣΗ του ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΥ σε κρίσιμη κατάσταση μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι που δέχτηκε από μέρους των αφεντικών της

είναι μια γυναίκα, μετανάστρια & εργάτρια που αντιστέκεται

γι' αυτό μπήκε στο στόχαστρο της ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗΣ, γι' αυτό το απόγευμα της 23 Δεκεμβρίου 2008 τη γονάτισαν, της άνοιξαν με βία το στομάχι, τη σπύρωσαν και την έδεσαν με βιτριόλι, της έκαμαν τη ψυχή, τα μάτια και το πρόσωπο και βούτηξαν τη βαρβαρότητα «ατυχές περιστατικό» μέσα στα σπλάχνα κάποιων μινιστηρίων.

Πορεία

αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα ενάντια στη σεξιστική, ρατσιστική και ταξική τρομοκρατία

Σάββατο, 27 Γενάρη 2009, 12:00
Κιλεκτρικός Σταθμός (ΗΣΑΠ) Πειραιά

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

1^Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΕΣΗΕΑ (16.1.09 - 20.1.09)

Το μεσημέρι του Σαββάτου 10/1 έγινε κατάληψη της ΕΣΗΕΑ (Ακαδημίας 20) από πρωτοβουλία έμμισθων, «μπλοκάκηδων», άνεργων, «μαύρων», άμισθων και φοιτητών στο χώρο των ΜΜΕ. Το εγχείρημα αυτό, που κατά βάση αντιτίθεται στον κυρίαρχο Λόγο, στοχεύει στην ανάδειξη του εργασιακού μεσαίωνα στα ΜΜΕ, όπως και στην προβολή της ανάγκης για τη δημιουργία ενιαίου φορέα έκφρασης ΟΛΩΝ των εργαζομένων στα Μέσα..

Οι ελαστικές/επισφαλείς εργασιακές σχέσεις, η άμισθη/ ανασφάλιστη εργασία, η δουλειά με το κομμάτι, τα εξαντλητικά ωράρια, η εργοδοτική αυθαιρεσία, οι δεκάδες απολύσεις, συνθέτουν το τοπίο που έχει διαμορφωθεί στη βιομηχανία των ΜΜΕ, με φόντο φυσικά έναν ευρύτερο μετασχηματισμό του συστήματος, στο κέντρο του οποίου βρίσκεται η νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση της εργασίας.

Η ΕΣΗΕΑ, από τη μεριά της, όχι μόνο δεν αντιτίθεται στις επιδιώξεις των εργοδοτών, αλλά συναινεί και σιωπά μπροστά στο όργιο αυθαιρεσίας. Την ίδια στιγμή, ως μια ελίτ συντεχνία, που αποκλείει χιλιάδες εργαζόμενους στην Ενημέρωση, αντιδρά σθεναρά στο επιτακτικό αίτημα για ξεπέραςμα των εσωτερικών διαχωρισμών και του κλαδικού κατακερματισμού, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα ενιαίο συνδικάτο τύπου.

Η κατάληψη αποσκοπεί παράλληλα να αποτελέσει ένα κέντρο αντιπληροφόρησης και εστία αγώνα, που πλαισιώνεται από αγωνιζόμενο κόσμο, που δεν συνδέεται αποκλειστικά με τον συγκεκριμένο κλάδο, όπως φάνηκε ήδη από την πρώτη ανοιχτή συνέλευση. Απέναντι στη μεθοδευμένη κατασταλτική και ιδεολογική προπαγάνδα που προωθούν τα αφεντικά, η ΕΣΗΕΑ και οι πραιτορες των Μέσων με παραπληροφόρηση, διαστρέβλωση και αποσιώπηση - ανάλογα κάθε φορά τις περιστάσεις - αποφασίζουμε να βρεθούμε, να δράσουμε και προπαντός να μιλήσουμε αδιαμεσολάβητα για όλα όσα τόσο καιρό το θέαμα έχει κατακερματίσει.

Οι ξυλοδαρμοί, οι μαζικές προσαγωγές, οι προφυλακίσεις, η τρομολαγνεία, οι «τυχαίοι» θάνατοι στα σύνορα και το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη, οι βασανισμοί στα τμήματα, οι «αυτοκτονίες» στα κελιά, στα ρέματα, τα εργατικά «ατυχήματα», το βιτριόλι της εργοδοτικής μαφίας, οι απολύσεις και οι «εξοστρακισμένες» σφαίρες δεν είναι «μεμονωμένα περιστατικά». Έτσι κι αλλιώς «εδώ δεν είμαστε Γάζα» (Πραίτωρ Πρετεντέρης).

Πράγματι, δεν είμαστε στη Γάζα. Ωστόσο, η αλληλεγγύη μας δεν εκφράζεται στα παράθυρα της τηλεόρασης,

αλλά στο δρόμο, στις καταλήψεις, στις συγκρούσεις μαζί με τους καταπιεσμένους-εξεχερμένους, όπου αναγνωρίζουμε και τους εαυτούς μας. Μια αλληλεγγύη που ξεπέρασε τα σύνορα και επεκτάθηκε από το Μεξικό ως την Αγγλία κι από την Κορέα ως την Τουρκία αμέσως μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και τα γεγονότα που ακολούθησαν.

Δεν ξεχνάμε τους 67 προφυλακισμένους, τους 315 συλληφθέντες και τους εν γένει διωκόμενους της εξέγερσης. Διωκόμενοι, οι οποίοι διαρκώς πληθαίνουν παράλληλα με την ολοένα εντεινόμενη κρατική καταστολή, όπως αποδείχτηκε για άλλη μια φορά στην πορεία στις 09/01. Η περίφημη διαφύλαξη του ακαδημαϊκού ασύλου των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων την μέρα αυτή οδήγησε σε εικόνες, όπως η βίαιη εκκένωση της πολυκατοικίας στην οδό Ασκληπιοίου, όπου είχαν βρει καταφύγιο διαδηλωτές. Η επίθεση στον κοινωνικό χαρακτήρα του ασύλου είναι επίθεση στα ίδια τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια. Είναι καταστολή.

...Όπως καταστολή και τρομοκρατία είναι η επίθεση στις 23/12 με βιτριόλι στο πρόσωπο της μετανάστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα, λόγω της μάχιμης συνδικαλιστικής της δράσης. Η Κωνσταντίνα είναι υπενοικιαζόμενη καθαρίστρια στον ΗΣΑΠ υπό την εργολαβία της «ΟΙΚΟΜΕΤ». Μέχρι σήμερα νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση στον Ευαγγελισμό, αλλά ο αγώνας της συνεχίζεται κι εμείς τον στηρίζουμε έμπρακτα...

...Όπως έμπρακτα στηρίζουμε και κάθε αγώνα απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία και στις σχέσεις εκμετάλλευσης που επιβάλλει η συνθήκη της μισθωτής εργασίας είτε αυτές βαφτίζονται ελαστικές, επισφαλείς είτε πρόκειται για ανασφάλιστη εργασία, απλήρωτες υπερωρίες ή δουλειά με το κομμάτι.

Γι' αυτό καλούμε, τόσο εργαζόμενους στα Μ.Μ.Ε. που τάσσονται υπέρ του εγχειρήματος (καθαρίστριες, δημοσιογράφοι, φωτορεπόρτερ, σπερατέρ κ.λ.π.), όσο και κάθε άλλον ενδιαφερόμενο για την περαιτέρω ρήξη του ανταγωνιστικού κοινωνικού ιστού...

Κατάληψη ΕΣΗΕΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΕΡΓΑΤΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ
ΑΠΕΣΧ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ, ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΑΝΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ
ΛΟΓΩ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ κατάληψης της ΙΡΙΔΑΣ (29.12.08-08.01.09)

Και ενώ πολλοί με νύχια και με δόντια προσπαθούν να διαχειριστούν την ομαλή επιστροφή στην καθημερινότητα και τη γιορτινή ατμόσφαιρα των ημερών, εμείς επίσημα ανακοινώνουμε:

— ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΑΝΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΛΟΓΩ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ —

Από τη Δευτέρα 29/12 καταλαμβάνουμε το χώρο της Τρίδας [Ακαδημίας και Ιπποκράτους] συνεχίζοντας τις πολύμορφες δράσεις που πυροδοτήθηκαν από τις 6/12 μετά τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τα όπλα της δημοκρατίας. Μέσα στο κλίμα της τρομοκρατίας και της καταστολής που εξαπέλυσε σύσσωμος ο συρφετός της εξουσίας [κράτος, ΜΜΕ, παρακρατικοί, "ευπηπόλητοι πολίτες", κλπ], που μετράει μέχρι στιγμής 246 διωκόμενους -εκ των οποίων 67 προφυλακισμένοι- έρχεται να προστεθεί η δολοφονική επίθεση με οξύ στο πρόσωπο της μετανάστριας συνδικαλίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα.

Καταλαμβάνουμε έναν πανεπιστημιακό χώρο στο κέντρο της πόλης δημιουργώντας μία ανοιχτή εστία αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης, ένα ακόμα πεδίο ζύμωσης, συνάντησης και δημιουργικότητας. Ο ιός της εξέγερσης εξαπλώθηκε και συνεχίζει να προσβάλει την κανονικότητα και την καθημερινή μιζέρια του καθενός μας.

Εμείς -κομμάτι της εξέγερσης- προσπαθούμε να μεταδώσουμε τον ιό αυτό παντού:

στην εκπαίδευση, την εργασία, στους δημόσιους χώρους, στον κλειμμένο και τον "ελεύθερο" χρόνο μας, σε κάθε έκφανση της ζωής μας.
Η οργή για τις κλεμμένες μας ζωές και την έμπρακτη αλληλεγγύη στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης ανοίγουν το δρόμο για την γενίκευση του αγώνα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΙΟ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ

Έμπρός για άγριες γενικές απεργίες // μαζικές συγκρούσεις // καταλήψεις // διαδηλώσεις

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΙΡΙΔΑ
Ακαδημίας και Ιπποκράτους, είσοδος από Ακαδημίας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ της ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ για τους ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

(23.1.09 - 24.1.09)

Εημερώματα Σαββάτου 3 Γενάρη κι ο 24χρονος Χουσεΐν Ζαχιντούλ Τζαχανγκίρ από το Μπαγκλαντές σκοτώνεται κατά τη διάρκεια αστυνομικής «απόθησης» και ξυλοδαρμού των χιλιάδων μεταναστών που ήταν συγκεντρωμένοι για κατάθεση αιτήσεων ασύλου έξω από την Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών και χώρο κράτησης εκατοντάδων μεταναστών «χωρίς χαρτιά» της Πέτρου Ράλλη (λειτουργεί και ως Μεταγωγών τόσο για μετανάστες προς απελάση όσο και για κρατούμενους των φυλακών).

Ο δεύτερος νεκρός μετανάστης το τελευταίο τρίμηνο στο ίδιο σημείο (ο πρώτος ήταν ο Μοχάμεντ Ασράφ από το Πακιστάν στις 25 Οκτώβρη) με έναν ακόμα στην εντατική (τον Μαζίρ Γκουλ από το Πακιστάν από τις 6 Δεκέμβρη) και δεκάδες ελαφρότερα ή σοβαρότερα τραυματισμένους από την εβδομαδιαία αστυνομική «περιποίηση».

Κάθε Σάββατο πρωί (και μόνο τη συγκεκριμένη μέρα) στο κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη λειτουργεί η υπηρεσία που δίνει χαρτάκια για ραντεβού σε μετανάστες «χωρίς χαρτιά» για την κατάθεση αιτήσεων ασύλου και την έκδοση ροζ καρτών προσωρινής παραμονής μέχρι την εξέταση του σχετικού τους αιτήματος. Οι μετανάστες (από όλες τις χώρες προέλευσης) που συγκεντρώνονται κάθε εβδομάδα -από το πρωί ή το απόγευμα ήδη της προηγούμενης μέρας- είναι πολλές εκατοντάδες έως και χιλιάδες κι η υπηρεσία δέχεται μόνο 50, 100 ή 300 κάθε φορά, σύμφωνα με τις εντολές του Υπουργείου Εσωτερικών. Η ουρά που δημιουργείται είναι εκατοντάδων μέτρων κι οι μετανάστες στέκονται όρθιοι όλη τη νύχτα προσπαθώντας να πλησιάσουν το κτίριο όσο περισσότερο γίνεται για να κερδίσουν μια σειρά προτεραιότητας για το «μαγικό χαρτάκι» του ραντεβού. Οι μπάτσοι στήνουν μπλόκα με οχήματα, διμοιρίες και ΟΠΚΕ για να αποτρέψουν τους μετανάστες να πλησιάσουν το κτίριο και προβαίνουν κατά στιγμές σε «απόθησεις» και άγριο κυνηγητό των μεταναστών με γκλοπς και δακρυγόνα για να διαλύσουν και να διώξουν το πλήθος. Με τον πανικό που δημιουργείται οι μετανάστες, πέρα από τους ξυλοδαρμούς που δέχονται, ποδοπατούνται και κινδυνεύουν να πέσουν σε ένα ρέμα βάθους 6 μέτρων που υπάρχει στην οδό Σαλαμινίας όπου συνωστίζονται (παράλληλος της Πέτρου Ράλλη που οδηγεί στην πίσω είσοδο του Μεταγωγών). Εκεί έπεσαν κατά τη διάρκεια τέτοιων κυνηγητών ο Χουσεΐν, ο Μοχάμεντ κι ο Μαζίρ.

Το κτίριο της Πέτρου Ράλλη (στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών «χωρίς χαρτιά», Μεταγωγών για απελάσεις, Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών με όλες τις κεντρικές υπηρεσίες πληροφοριών, Υπηρεσία Εξαπάτησης για αιτήματα ασύλου) συμπυκνώνει στο πεδίο της αθηναϊκής μητρόπολης όλη τη χυδαιότητα του θεσμισμένου ρατσισμού, όλη την επιθετικότητα της κρατικής πολιτικής για τους μετανάστες: φυλακίσεις, βασανιστήρια, απελάσεις εκατοντάδων μεταναστών, κοροϊδία, τλαιπωρία, εξευτελισμοί και ξυλοδαρμοί για τους αιτούντες άσυλο.

Κι είναι αδιαμφισβήτητο ότι η κατάσταση θα χειροτερεύει ολοένα. Το ελληνικό κράτος σε συμφωνία με όλα τα κράτη

της ΕΕ ακολουθούν εδώ και χρόνια πολιτική «μηδενικής παροχής ασύλου» ενώ οι διαδικασίες κατάθεσης αιτήσεων ασύλου (που έχουν απορριφθεί πριν καν κατατεθούν) κι οι ροζ κάρτες ολιγόμηνης παραμονής (που δίνονται με το σταγονόμετρο) υπάρχουν για να διατηρεί το καθεστώς τα ανθρωπιστικά του προσχήματα. Άλλωστε για τους μετανάστες που έχουν έρθει στην Ελλάδα μετά το 2004, παρότι μπορεί να ζουν και να εργάζονται για χρόνια εδώ, δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη για την έκδοση αδειών παραμονής-εργασίας ενώ μετά το πρόσφατο πανευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη Μετανάστευση κανένα κράτος της ΕΕ δε θα προβεί από εδώ και πέρα σε νέες «διαδικασίες νομιμοποίησης». Την ίδια στιγμή ο συνοριακός πόλεμος κατά των μεταναστών εντείνεται με δεκάδες νεκρούς ετησίως από «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» συνοριοφυλάκων, νάρκες στον Έβρο και βυθίσεις πλοιαρίων στο Αιγαίο και χιλιάδες έγκλειστους μετανάστες στα δεκάδες σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Δημοκρατίας.

Ο στρατιωτικός και οικονομικός πόλεμος που έχουν κηρύξει τα πιο αιμοβόρα ισχυρά κράτη (ανάμεσά τους και το ελληνικό) ενάντια στους πληθυσμούς της Μέσης Ανατολής, της Κεντρικής και Νοτιοανατολικής Ασίας, της Αφρικής, των Βαλκανίων, της Ανατολικής Ευρώπης και του Καυκάσου εξαναγκάζει εκατομμύρια ανθρώπους σε φυγή. Σπρωγμένοι από τον πόλεμο ή την ανέχεια οι ξεριζωμένοι πληβείοι παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς, σε μια μετέωρη διαδρομή από θάνατο σε θάνατο, για να συναντήσουν στις λεγόμενες «χώρες υποδοχής» την άλλη όψη του ίδιου πολέμου, το πρόσταγμα των ίδιων οικονομικών και πολιτικών αφεντικών που τους μακελεύουν και τους λεηλατούν: ή νεκροί/ή έγκλειστοι/ή δούλοι, πάντα αόρατοι και ευάλωτοι, πάντα στο έλεος των ορέξεων τους και των ένστολων φονιάδων τους.

Για τους λόγους αυτούς αλλά καταρχήν ορμώμενοι από την πρόσφατη δολοφονία του Χουσεΐν προχωρήσαμε σήμερα το μεσημέρι 23/1/09 στην κατάληψη του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες (μέσα στη δίνη των πολύμορφων κινητοποιήσεων και δράσεων αλληλεγγύης των ημερών στους διωκόμενους της εξέγερσης και στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, στις οποίες

συνέχεια στη σελ.23

συνέχεια από σελ.22

συμμετέχουμε) ως μια πρώτη κίνηση κατάδειξης και αυτής της δολοφονικής πλευράς του κράτους. Ενώ κατά τη διάρκεια της κατάληψης θα συζητήσουμε και για την οργάνωση παραπέρα σχετικών παρεμβάσεων. Εξάλλου αρκετοί και αρκετές από εμάς κάθε Παρασκευή μετά τη δολοφονία του Μοχάμεντ στις 25/10 και μέχρι τις 6/12 (ημέρα δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου και ξεσπάσματος της εξέγερσης) κατεβαίναμε στην Πέτρου Ράλλη με πολύγλωσσα κείμενα και πανό και παρεμβαίναμε μαζί με τους μετανάστες, με αποκλεισμούς δρόμων και της εισόδου του Μεταγωγών και μια πορεία που είχε καταλήξει στο Θησείο.

ΚΡΑΤΟΣ & ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ, ΕΡΓΑΤΕΣ, ΝΕΟΛΑΙΟΥΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

*** Σχετικά με το Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, αποτελεί οργανικό τμήμα της ζοφερής πραγματικότητας που βιώνουν οι μετανάστες. Ως φορέας υπάγεται στην Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και αποτελεί σε κάθε χώρα παράρτημα της αντι-μεταναστευτικής

κρατικής πολιτικής. Εμφανιζόμενο με ένα ανθρωπιστικό προσωπείο για τη βοήθεια και την υποστήριξη των προσφύγων κατ' ουσία κάνει παράλληλη ή πρωτογενή δουλειά διαλογής μεταναστών, «εξαντλώντας» το ενδιαφέρον του επιλεκτικά σε εκείνους που κρίνει ότι πιθανά πληρούν τις προϋποθέσεις του νόμου για αίτηση ασύλου και διώχνοντας τους υπόλοιπους. Πρόκειται για έναν οργανισμό απαραίτητο για την τήρηση των ανθρωπιστικών προσχημάτων των κρατικών πολιτικών «μηδενικής παροχής ασύλου»: μπορεί να μην δίνουμε άσυλο αλλά έχουμε για τα μάτια του κόσμου κι έναν φορέα που βοηθάει έστω έναν μικρό αριθμό προσφύγων να συμπληρώσουν

αιτήσεις ασύλου ή ενστάσεις κατά απορριπτικών αποφάσεων στις αιτήσεις τους. Σε τελική ανάλυση είναι ένας φορέας που ευθύνεται εμμέσως πλην σαφώς για εκατοντάδες απελάσεις, που ποτέ δεν έχει δημοσιοποιήσει τις εκατοντάδες καταγγελίες βασανισμών που του έχουν κατατεθεί από μετανάστες και που όταν δημοσιοποιεί εκθέσεις για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων πάντα εξωραΐζει και καλύπτει τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, προσφέροντας έτσι καλές υπηρεσίες στους πολιτικούς του προϊσταμένους και χρηματοδότες (παίρνει κονδύλια από την ΕΕ και την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες).

αντίσταση χωρίς διαφημίσεις...

παλαιστίνη,

«ακατάσχετοι βομβαρδισμοί», «αιματοκύλισμα»... Λέξεις που αναβόσβηναν στα κεντρικά δελτία ειδήσεων από την 27η Δεκέμβρη του 2008. Την 17η Γενάρη του 2009, οι λέξεις άλλαξαν! «παύση πυρός», «μονομερής εκεχειρία»... Το κράτος του Ισραήλ, για 22 ημέρες, επιτιθόταν με τρομερή σφοδρότητα ενάντια στους παλαιστίνιους.

Για 22 ημέρες, τα νούμερα και οι φρικιαστικές εικόνες έτρεχαν στις οθόνες: σε 1.500.000 πληθυσμό, πάνω από 1.500 νεκροί, από τους οποίους το 50% άμαχοι και το 1/3 παιδιά, πάνω από 5.000 τραυματισμένοι σε αχρηστεμένα νοσοκομεία, πάνω από 5.000 σπίτια ολοκληρωτικά κατεστραμμένα και 25.000 να θέλουν επισκευές... Για 22 ημέρες, οι αναλύσεις για το παλαιστινιακό ζήτημα και οι ανταποκρίσεις είχαν μόνιμη και περίοπτη θέση σε όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ακούσαμε τους παγκόσμιους ηγέτες, με πρόσχημα το ιδεολόγημα των «ίσων αποστάσεων», να ζητούν ευγενικά από το Ισραήλ να σταματήσει τους βομβαρδισμούς και να «καταδικάζουν τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται». Παρακολουθήσαμε διαλόγους και αναλύσεις για το «φαινόμενο Χαμάς». Μάθαμε για τις ρουκέτες κασάμ, την εμβέλειά τους και τους 10-15 νεκρούς τον χρόνο στο Ισραήλ. Μάθαμε για τα τούνελ της Γάζας στα σύνορα με την Αίγυπτο, μοναδική λύση στον αποκλεισμό της περιοχής, αλλά και για την αναγκαιότητα καταστροφής τους επειδή είναι δρόμοι εισαγωγής «τρομοκρατικών» υλικών αντίστασης. Και η λίστα των «πληροφοριών» δεν έχει τέλος...

Εδώ και 60 χρόνια, η Κυριαρχία (κοσμική και θεική, παγκόσμια και τοπική) μας πλασάρει το παλαιστινιακό ζήτημα μόνο σε συγκεκριμένες ημερομηνίες έναρξης και λήξης μιας πολεμικής επιχείρησης, μόνο σε μορφή μεμονωμένων και ασύνδετων «πληροφοριών», μόνο με εικόνες αποκεφαλισμένων πτωμάτων, σακατεμένων παιδιών και κραυγών πόνου. Το παλαιστινιακό ζήτημα εμφανίζεται μόνο όταν η ποσότητα λίτρων αίματος ανά ημέρα ξεπερνά τα αποδεκτά όρια των δυτικών «ανθρωπιστικών» δεδομένων, όταν πλέον η σφαγή είναι εξόφθαλμη.

Εντωμεταξύ, στα ενδιάμεσα χρονικά διαστήματα των διαφόρων πολεμικών επιχειρήσεων ή επεμβάσεων, αυτό που δεν μας μαθαίνουν και δεν μας δείχνουν είναι ότι οι Παλαιστίνιοι, εδώ και 60 χρόνια, αντιστέκονται ενάντια στην κατοχή της γης τους, αντιστέκονται ενάντια στον ολοκληρωτικό και εξευτελιστικό έλεγχο των καθημερινών τους κινήσεων και χειρονομιών. Εδώ και 60 χρόνια, οι παλαιστίνιοι χάνουν τα σπίτια τους από ισραηλινούς εποίκους, τους καταστρέφουν τα χωράφια ή δεν τους επιτρέπεται από τον ισραηλινό στρατό να τα επισκεφτούν. Εδώ και 60 χρόνια, κάθε ημέρα και κάθε νύχτα δολοφονούνται, τραυματίζονται, φυλακίζονται και εκδιώκονται. Εδώ και 60 χρόνια, είναι απολύτως εξαρτημένοι σε καύσιμα, ρεύμα και νερό από το Ισραήλ. Εδώ και 7 χρόνια, το ισραηλινό κράτος χτίζει ένα τοίχος μήκους 750 χλμ (και ύψους 8 μέτρων) που κόβει χωριά και πόλεις της Παλαιστίνης στη μέση, αποκόβοντάς τους μεταξύ τους, απομονώνοντάς τους και ταυτόχρονα κατοχυρώνοντας νέα κατεχόμενα εδάφη. Ενώ τα τελευταία 3 χρόνια, μετά την εκλογή της Χαμάς, οι παγκόσμιοι ηγέτες και το Ισραήλ αποφάσισαν τον πλήρη αποκλεισμό της Λωρίδας της Γάζας. Αποκλεισμός που απαγορεύει την είσοδο και την έξοδο από τη Γάζα, που ελέγχει μέχρι και τις ποσότητες των προϊόντων, των τροφών, των φαρμάκων και των καυσίμων που εισέρχονται. Εδώ και 3 χρόνια, οι παλαιστίνιοι της Γάζας αντιστέκονται ως κρατούμενοι στη μεγαλύτερη φυλακή του κόσμου. Εδώ και 60 χρόνια, για τους παλαιστίνιους, η επιβίωση έχει γίνει αντίσταση και η αντίσταση επιβίωση, χωρίς διαλείμματα για διαφημίσεις... Και εμείς απορήσαμε(!) γιατί ενώ γίναμε «αυτόπτες μάρτυρες» απευθείας σύνδεσης μίας ακόμη σφαγής, ενώ ανατριχιάσαμε, βουρκώσαμε και φορτώσαμε την ατμόσφαιρα των σπιτιών μας με επίθετα οργής και θλίψης, η έμπρακτη έκφραση των συναισθημάτων και της αλληλεγγύης μας, αυτές τις 22 ημέρες (αλλά και κατά πλειοψηφία όλες τις προηγούμενες), πνίγηκαν σε άνευρες και χειραγωγημένες διαδηλώσεις με τη μορφή επετειακού επιτάφιου...

“ελευθερία”, γκράφιτι στην παλαιστίνη

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, Λεωφ. Δημοκρατίας 54, Κερατσίνι, είσοδος από Ερμού 9 (100m από Πλ. Λαού), Παρασκευές μετά τις 9:00μμ.

Για το έντυπο που βαστάς στα χέρια σου

Το έντυπο δρόμου που βαστάς στα χέρια σου εκδίδεται από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Το παρόν τεύχος είναι αφιερωμένο στην εξέγερση

των ημερών μας και τυπώθηκε σε 5.000 αντίτυπα. Η διακίνηση του γίνεται με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και κοινωνικές παρεμβάσεις, χωρίς κανένος είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.